

CONTRA

granskar det politiskt korrekta

Assistansbranschen
Donald J. Trump
Garry Kasparov

nr 6 2016 årgång 42 Pris 25:--

CONTRA

granskar det politiskt korrekta
partipolitiskt obunden
utges sex gånger årligen
Nummer 6 2016
Nummer 250 från starten
ISSN 0347-6472
Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
redax@contra.nu 08-720 01 45

www.contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter
För prenumeranter även:
[http://www.contra.nu/prenumerant/
oversikt.html](http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html)
Användarnamn: prenumerant
Lösenord: kasparov

Nätbutik

Nätbutik: <http://contra.tictail.com>

Facebook

[facebook.com/pages/
Contra/128635870583878](https://www.facebook.com/Contra/128635870583878)

Twitter

<https://www.twitter.com/contranu>

Veckans Contra

Elektroniskt veckobrev (gratis)
Beställning: prenumerera@contra.nu
Avbeställning: avboka@contra.nu

Prenumeration

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.
Plusgiro 85 95 89-4, Bankgiro 5682-0392.
Student 95 kronor, ange skola/universitet.
www.paypal.com – sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár.
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert.
Bibliotekarie: Filip Björner.
Övriga medarbetare: Karl-Göran Bottwyk,
Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil
Lindblom och David Stavenheim samt
Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i
Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld
i USA.

Presslagd 2016-11-28
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlskhamn 2016

Ledare

När ska (S) vakna inför hotet från Öst?

Numer är fyra av Riksdagens partier för ett svenskt medlemskap i NATO. Men ett av dem – Moderaterna – säger att det inte är aktuellt med ett medlemskap förrän (S) klivit ombord på tåget. Det råder knappast något tvivel om att det inom Socialdemokraterna finns många som inför det växande hotet från Ryssland i vårt närområde inser att NATO-medlemskap är den enda trygga utvägen för Sverige. Särskilt när blivande president Trump så tydligt har sagt att vill man ha USAs skydd, så måste man vara med och betala.

Försvarsminister Peter Hultqvist förefaller vara väl medveten om det allvarliga läget. Mer så än sina föregångare. Statsminister Stefan Löfven har i sin arbetsliv under många år tjänat svensk försvarsindustri och är säkert också väl medveten om situationen.

Men sossarna har satt sig i knät på ett Miljöparti som är mer eller mindre kontrollerat av pacifister och ett Vänsterparti som sedan sitt grundande 1921 i stort sett alltid stått på Rysslands sida.

Ingen inom det Socialdemokratiska Partiet verkar våga ta det ”fula ordet” NATO i sin mun. Finns det ingen inom det stora partiet, Sveriges största, som kan sätta Sveriges intresse före den egna politiska karriären? Det skulle förvisso blåsa hårt kring den socialdemokrat som skulle våga ta bladet från munnen. Men ett svenskt medlemskap i NATO borde vara en naturlig väg för Socialdemokraterna att ta till vara Sveriges, svenskarnas och därmed väljarnas nationella intressen.

CONTRA-NYTT

Contra-foldern

som biläggs detta nummer av Contra hoppas vi att läsarna vill använda för att informera nya personer om vad Contra har att erbjuda. Vill du dela ut fler foldrar kan de kostnadsfritt rekvireras från redaktionen, bestallning@contra.nu.

Vi stänger vårt finländska konto

Ända sedan 1978 har Contra haft ett finländskt konto. Genom affärer i den finska bankvärlden har det flyttats från Postgirot till Sampo och nu senast Danske Bank Finland. När vi skaffade kontot rådde valutareglering och vi fick söka tillstånd både av svenska Riksbanken och Finlands Bank. Tillståndet från Finlands Bank var undertecknat av chefen Mauno Koivisto personligen, han blev fyra år senare Finlands president. På den svenska sidan blev vi uppringda av Riksbankens utlandsavdelning. Vi hade på ansökningsblanketten tänkt oss att vi skulle få in cirka 10.000 kronor om året genom 100 transaktioner. Riksbankens utlandsavdelning måste dock fråga om inbetalningarna skulle vara jämt fördelade över året eller kanske koncentrerade till en viss period då prenumerationer betalades! Idag finns det andra enkla sätt för våra finländska prenumeranter att betala. Det går bra att använda kort på vår nätbutik Tictail, att använda den internationella nätbetalningstjänsten PayPal eller att göra en så kallad SEPA-betalning till vårt svenska plusgirokonto. Alla tre metoderna fungerar utmärkt på nätet.

Omslagsbilden. Det amerikanska folket fick välja mellan de två mest impopulära presidentkandidaterna någonsin. Valet föll på Donald J. Trump som på omslagsbilden ses på ett kampanjmöte. Donald J. Trump blir den äldste personen någonsin att tillträda presidentposten 70 år och 220 dagar gammal, vilket kan jämföras med Ronald Reagan som var 69 år och 349 dagar första gången han svor presidenteden (men 73 år och 349 dagar andra gången). Hillary Clinton hade varit 69 år och 86 dagar om hon vunnit. Läs mer om bakgrunden till Trumps seger i artikeln av Nicholas Boyd på sidan 15. Oavsett vad man tycker om Donald J. Trump så är det den man som valts för att stå i spetsen för världens ledande nation under de kommande fyra åren. Det måste vi förhålla oss till. Foto Marc Nozell.

Domedagen dröjer:

Befolkningsexplosionen är över

För femtio år sedan var enligt FN det största hotet mot mänskligheten befolkningsexplosionen. Befolkningen ökar visserligen fortfarande, men långtifrån i den takt man talade om 1970. Och snart når vi befolkningsmaximum.

År 1990 förutspådde katastrofprofeterna Anne och Paul Ehrlich att det skulle ta trettio år innan mänsklighetens livsmedelsproduktion rasade samman. Det har gått 26 år och svält och undernäring har minskat drastiskt. Finns det något som talar för att den slutgiltiga katastrofen kommer under de närmaste fyra åren? Paret Ehrlich förutspådde tvärsäkert att svält och epidemier skulle öka dödstaten på större delen av klotet. Sanningen är att sedan 1990 har dessa dödstal minskat från 9,7 per 1000 människor till 7,9.

Trots den alltifrån bistra verkligheten ändrar Ehrlich inte åsikt. Vid en konferens på University of Vermont i maj 2013 förklarade Paul Ehrlich att det fanns 10 procents chans att den mänskliga civilisationen skulle rasa ihop.

Befolkningstillväxten avtar

FNs demografiska experter hävdade i en artikel i tidskriften *Science* från 2014 att jordens befolkning ska växa till elva miljarder omkring år 2100. Idag har jorden drygt sju miljarder invånare. Andra befolkningsexperter håller inte med FN. De menar att jordens befolkning kommer att nå en topp på 9,6 miljarder människor 2070 (för att sedan sjunka). Hittills har världsbefolkningen utvecklats i takt med FN:s minimiprojektioner, och toppen skulle i så fall inte alls hamna på 9,6 miljarder. Andra beräkningar av oberoende demografer indikerar en topp på 8,9 miljarder omkring år 2060. Födelsestalen i viktiga länder som Kina, Indien, Iran och Bangladesh utvecklas långt under FN:s tidigare prognoser.

Malthusianism

Ehrlich och deras kumpaner har i grund och botten samma tankegångar som engelsmannen Thomas Robert Malthus. Malthus lanserade sin mycket pessimistiska befolkningsteori framlagd i boken *An Essay on the Principle of Population* 1798. Enligt honom skulle

befolkningen växa ohejdat och den enda regulatorm var svält och död. Fick genomsnittsmedborgaren bättre inkomster skulle det bara regleras genom flera barn. Levnadsstandarden för genomsnittsmedborgaren skulle därför aldrig bli bättre än att hon nätt och jämnt höll sig vid liv. Trots att världen utvecklats i en annan riktning finns det än idag många människor som förespråkar teorier i nymalthusiansk anda. De ser världssvälten som den enda regulatorm när människan slår i taket för planetens förmåga att skapa livsmedel.

Malthus tankar togs upp av Charles Darwin, som läste hans skrift 1838. Den blev en integrerad del av Darwins tankar om arternas uppkomst. Varje art försökte maximera sin egen avkomma och det gjordes tills födotillgången satte stopp. Även människan ansågs fungera

cg.holm
@contra.nu

på samma sätt. Maximal avkomma var människans enda mål. När det finns gott om mat ökar födelsestalen tills svälten balanserar dem.

Sjunkande födelsestal

Vad som i själva verket händer är att födelsestalen sjunker drastiskt i hela världen. Med Afrika som ett undantag, där utvecklingen mot lägre födelsestal ännu inte tagit fart. Beroende på att ett antal faktorer som påverkar födelsestalen nedåt i resten av världen ännu inte fått fotfäste i Afrika. Men när de gör sig gällande även där kan det bli drastiska och snabba konsekvenser. Bara ett enda land i de rika ländernas klubb, OECD, har ett nettoreproduktionstal över de nödvändiga 2,1. Det är Mexiko som har 2,2 barn per kvinna.

De högsta födelsestalen finns däremot i länder med osäker tillgång på mat. Följande länder har mer än 6 barn per kvinna: Niger, Somalia, Mali, Tchad och Angola. De malthusianska teorierna stämmer inte för mänskligheten, tvärtom har människan anpassat sig till världen genom att skapa möjligheter att leva ett gott liv genom att minska sin avkomma.

När inkomsterna ökar växlar människan från många barn till färre med mer välvärda och mer välutbildade barn. När kvinnorna skaffar sig bättre utbildning minskar också barnafödandet.

År 2005 hade kvinnor i Etiopien utan skolgång i genomsnitt 6,1 barn, medan kvinnor med motsvarande gymnasium låg på 2,0. Demograferna räknar med att ökad utbildning bland kvinnor kommer att sänka födelsestalen drastiskt. En ekonomisk förklaring är att det blir relativt sett dyrare att ha barn för en välutbildad kvinna. En välutbildad kvinna går miste om hyfsade arbetsinkomster, medan en utbildad kvinna bara skulle ha mycket små inkomster som gick förlorade genom ett barn till.

Rättsstat och kapitalism sänker födelsestalen

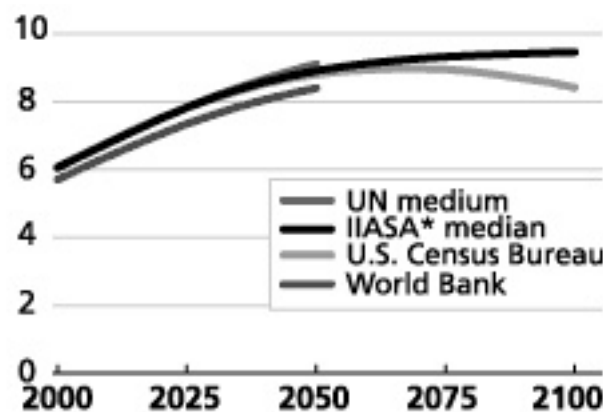
Antalet barn minskar också när de institutionella förhållandena i ett land förbättras. I många u-länder saknar bönderna ordentliga lagfarter på sin mark. Det behövs många personer för att försvara den mark som man är osäker på om besittningsrätten är trygg. Och det finns också anledning att ha många barn för att kunna kapa åt sig så stora andelar som möjligt av det som kan utvinnas från allmänningar med fritt tillträde för alla som bor i trakten. Det kan gälla betesmark (barn behövs som herdar), skog (barn behövs för att plocka ved), vatten (barn behövs för att hämta vatten i brunnen). Blir äganderätten mer väldefinierad (det vill säga kapitalism införs) så blir också behovet av att ha en stor barnaskara

för att kämpa till sig så mycket som möjligt av allmänningarnas tillgångar mindre. Det kan här kanske tilläggas att en mer väldefinierad äganderätt också leder till en minskning av det som brukar kallas "allmänningens förbannelse". För den enskilde brukaren är det rätt att sätta in så mycket som möjligt på att utvinna allmänningens resurser, vilket dock för den samlade gruppen som har tillgång till allmänningen, innebär att resurserna överutnyttjas. Betsmarken förstörs genom för många djur, fisken försvinner genom för mycket fiske etcetera.

Den gröna revolutionen

När Ehrlich och deras likasinnade predikade att domedagen var nära arbetade andra på att förbättra tingens ordning. Norman Borlaug utvecklade nya växtsorter som drastiskt förbättrade livsmedelsproduktionen. När Paul Ehrlich 1968 förklarade att Indien aldrig skulle kunna producera livsmedel åt ytterligare 200 miljoner människor höll Borlaug just på med att förverkliga den möjligheten. Borlaug fick Nobels fredspris 1970 för sina insatser på växtförädlingsområdet. Han kämpade också framgångsrikt för att länder som Indien och Pakistan skulle radikalt förändra sin livsmedelspolitik. I dessa länder, liksom många andra, fanns statliga organisationer som hade monopol på sädeshandel. Bönderna betalades långt under världsmarknadspriserna för att invånarna i städerna skulle få billiga livsmedel. Det innebar emellertid att jordbrukarna inte fick valuta för sina satsningar på bättre jordar, bättre maskiner, bättre utsäde och bättre gödning. Livsmedelsproduktionen hölls tillbaka. När den destruktiva politiken försvann ökade livsmedelsproduktionen kraftigt och Indien kunde klara livsmedelsförsörjningen åt många hundra miljoner fler än de 200 miljoner som Ehrlich förklarat vara omöjligt att uppnå. Indiens befolkning ökade mellan 1965 och 2014 från 500 miljoner till 1,2 miljarder. Indiens produktion av spannmål ökade från 12 till 96 miljoner ton under samma tid. Och Indien förvandlades från ett land som importerade spannmål till ett land som exporterade spannmål. Något som både växtförädlare och minskade regleringar bidrog till. Ehrlich skrev så sent som 1969 i den vänsterradikala

Fyra befolkningsprognoser – toppen nås snart

*IASA=International Applied Systems Analysis
Världsbefolkning i miljarder

tidskriften *Ramparts* att "den gröna revolutionen" var en bluff och att den skulle bli en ekologisk katastrof.

Ekonomisk tillväxt är en avgörande faktor som påverkar födelsetalen nedåt, så gör även bättre utbildning, högre livslängd och globalisering i form av ökad handel. I en artikel i tidskriften *Human Nature* har Nicola Bulled och Richard Sosis delat in världens 193 länder i fem grupper, sorterade efter förväntad livslängd. I länder där kvinnors livslängd ligger mellan 40 och 50 år får en kvinna i genomsnitt 5,5 barn. I länder med en förväntad livslängd mellan 51 och 60 år är motsvarande tal 4,8. Sedan händer det drastiska saker. I länder med en förväntad livslängd mellan 61 och 70 blir det 2,5 barn per kvinna, med livslängden mellan 71 och 75 blir det 2,2 barn och med en förväntad livslängd över 75 år blir det bara 1,7 barn per kvinna.

Sjunkande barnadödlighet

Den förväntade livslängden för nyfödda ökade enligt FN från 45 år 1955 till 70 år 2010. Ökningen beror till stor del på sjunkande barnadödlighet. Under samma tid minskade antalet barn per kvinna räknat för hela världen från 5 till 2,45. Varför sjunker barnafödandet så snabbt? Förklaringen ligger i den ökade livslängden. I fattiga länder är den enda pensionsförsäkring att ha tillräckligt många barn som kan ta hand om en när man blir gammal. Med hög barnadödlighet måste man räkna med höga marginaler. När det blir klart att allt fler barn faktiskt kommer att nå vuxen ålder kan man minska antalet barn och ändå räkna med att bli försörjd på gamla dar. I

samma riktning går förhållandet att allt fler medelinkomstländer inför fungerande pensionssystem. Med en tryggad ålderdom är allt fler beredda att hålla tillbaka barnafödandet, för barnafödandet och därefter kommande uppfostran är sådant som ställer höga krav inte bara på kvinnokroppen utan också på familjens ekonomi.

Tvärtom har det nu blivit så att i många länder är födelsetalen för låga för att hålla befolkningen konstant. Det gäller i stora delar av Syd- och Östeuropa samt i Japan och Kina. Med låga födelsetal blir genomsnittsåldern allt högre och det blir till slut svårt att hålla igång

den nödvändiga vården av de äldre.

Sjunkande befolkning ett hot

Med en konsekvent ettbarnspolitik har kineserna efter två generationer hamnat i situationen att ett barn förväntas ta hand om fyra mor- och farföräldrar. Även i ett samhälle med ett allomfattande pensionssystem blir situationen ohållbar. Även om pensionsmedel har fonderats måste det ju finnas några som kan genomföra det praktiska arbetet. Utan tillräckligt många människor i arbetsför ålder skulle lönerna stiga så drastiskt att de underminerade hela systemet.

Man brukar räkna med att det behövs 2,1 barn per kvinna för att hålla befolkningen konstant. I teorin skulle det ju räcka med 2, men det lilla extra behövs för att kompensera för dem som dör innan fertil ålder, infertila samt för dem som av andra skäl aldrig får några barn.

Nästan alla länder i Europa ligger nu under 2,1, även Sverige med 1,9 (siffrorna är hämtade från en sammanställning av Världsbanken). Men i Öst- och Sydeuropa är siffrorna katastrofala med till exempel 1,4 i Italien, 1,3 i Grekland och 1,4 i Ungern. Kina, som sedan 1979 drivit en "ettbarnspolitik" för att motverka överbefolkningen, har nu kommit till vägs ände och man har från senaste årsskifte upphävt straffbarheten för att föda två barn. Det har redan tidigare funnits många undantag – exempelvis om det första barnet är en flicka – varför födelsetalen under senare år legat på ungefär 1,4 barn per kvinna. Effekten låter dock vänta på sig. Ett barn har blivit normen i det moderna Kina och det tar tid innan den normen luckras upp. Dessutom krävs

Klimatalarmismen och media

Media, både i Sverige och utlandet, har förvandlats till megafoner för "klimathotet", så till den grad att de inte tvekar att fara fram med osanningar för den "goda sakens skull".

Innan man börjar titta på klimatfrågan tycker jag att man måste titta på hur frågan behandlas i media i Sverige. Det är ju huvudsakligen genom media (dagstidningar, radio, TV), som vi får information och bildar oss en uppfattning i frågan. Vi får naturligtvis också information från andra källor. Men de har minskat i betydelse allteftersom. Få seriösa tidskrifter intresserar sig, partiernas medlemssiffror krymper, föreningsverksamheten minskar, fackets aktiviteter minskar, det förefaller som människors samtal förtyligas. Många skjuter ifrån sig frågan eftersom den är komplex.

Min mening är, att politikerna, som uttalar sig i klimatfrågan och fattar beslut, är beroende av vad media presenterar och uttrycker för åsikter. Politikerna styrs i stor utsträckning av vad som är journalistiskt och politiskt korrekt = den smala åsiktskorridoren helt enkelt.

Media förvandlas från granskande till styrande

Detta är naturligtvis ett stort och allvarligt problem och behöver en särskild diskussion. Från att ha varit granskande, har nyhetsmedia i stor utsträckning blivit styrande. Observera att jag inte talar om ledarsidorna. Jag har testat den här tanken på politiker och journalister. De flesta politiker håller med. Några journalister också.

SOM-institutet (Samhälle, Opinion, Media) vid Göteborgs Universitet, gjorde i samarbete med Journalistförbundet en undersökning om journalisters politiska preferenser. Att detta inte fått större

spridning i media är anmärkningsvärt. Men signifikativt¹.

När det gäller journalister, som arbetar med samhälls- och politiska frågor i riksmidia, röstar 65–71% – beroende på vilket av medierna det handlar om – på V eller MP. Alla andra partier S, L, SD, M, KD, C och Fi får dela på resten av procenten.

Dessutom. Journalister tenderar att ligga till vänster om sina partisympatier, enligt samma undersökning.

**ulf.swenzen@
contra.nu**

Och det finns ingen objektiv journalistik. Allt som skrivs har passerat filter. Ett eller flera.

Och vi skall komma ihåg att V och MP är motståndare till bland annat marknads ekonomi, globalisering, avreglering, tillväxt, flygresor, bilism, USA...

Ingen vågar avvika

Många av journalisterna har dessutom valt jobbet, för att kunna påverka. Det är både snabbare och lättare, än att försöka göra karriär som politiker. Och kräver i allmänhet mindre kunskaper. Dessutom råder enligt Hans Bergström, tidigare chefredaktör på *Dagens Nyheter*, en kon-

¹Professor Kent Asp & al *Journalistkårens partisympatier* 2012, Göteborgs Universitet.

formistisk konsensuskultur på redaktionerna. Ingen avviker från huvudspåret, det vill säga det på redaktionen korrekta. Annars uppfattas man som konstig, underlig och kontroversiell².

Det är alltså i den här andan som information om det så kallade klimathotet formuleras. Inte konstigt att domedagsprofetierna haglar. "Klimatförändringen hotar världen." Al Gores budskap till exempel, går att tolka religiöst, men har inget med vetenskap att göra. Hans uppenbara felaktigheter och stolligheter granskades inte och mottogs okritiskt av media. Han hyllades som en hjälte eller popstjärna och fick Nobels Fredspris. Till Al Gore: Antalet isbjörnar ökar! Du förutspådde att Grönlandsisen skulle vara avsmält till 2014. Då hade den rekordstor utbredning! Havsnivåerna stiger inte.

Du möter det praktiskt varje dag. De mest stolliga och icke verifierade påståenden. Som förblir oemotsagda. Helt enkelt därför att motbilder bara publiceras undantagsvis.

Meteorologerna har svårt att förutse vädret några dar framåt. Men klimatalarmisterna anser att de med hjälp av datamodeller kan spå väder årtionden framöver. Trovärdigt?

Jag menar att det numera presenteras mer fakta och korrekt information på ledarsidorna än på nyhetsidorna. Det kan man väl kalla en stor förändring av det journalistiska uppdraget. Men det måste medges, numera behandlas SD nästan, som vilket annat parti som helst. Men det

²Hans Bergström i Antologin *Domedagsklockan*. Ekerlids Förlag 2014

ansökan i förväg hos myndigheterna för att skaffa ett andra barn.

I Indien har staten, i motsats till i Kina, propagerat för två barn per familj. I både Kina och Indien ökar medellivslängden snabbt, men eftersom födelsetalen är mycket högre i Indien (2,4) än i Kina (1,4) kommer Indien 2026 att gå om Kina och bli världens folkrikaste land.

Även med födelsetal långt under 2,1 är det möjligt att befolkningen

ökar. Så gör den exempelvis i Sverige med födelsetalet 1,9. För Sveriges del finns det två förklaringar, invandringen och en ökande livslängd för ursprungsbefolkningen. Men det finns redan idag ett tjugotal länder som faktiskt har en sjunkande befolkning. En del stora länder som Ryssland, Japan, Tyskland och Polen har sjunkande befolkningstal. Och antalet länder med sjunkande befolkning har ökat snabbt under senare

år. Sjunkande befolkning innebär en ny typ av problem i form av minskade behov vad gäller livsmedel, bostäder och infrastruktur, men också en ökande obalans på arbetsmarknaden eftersom andelen i arbetsför ålder minskar, medan antalet personer över arbetsför ålder ökar kraftigt. Kvoten mellan närande och tärande delar av befolkningen ändras åt det ofördelaktiga hållet.

tog tid. V däremot behandlas med respekt och ingen påminner om deras bakgrund i kommunismen.

Världens klimat har alltid växlat

Världens klimat har alltid fluktuerat. Det har mest varit istid. För cirka 10 000 år sedan slutade den senaste. Och nästa kommer. Jag vill bara påminna om det varmare klimatet på vikingatiden. Då koloniserade vikingarna Grönland, bedrev jordbruk och boskapsskötsel där. Sen blev det åter kallare. Och kolonin dog ut.

Och 1300–1800-talen var kallare än idag. Kallades lilla istiden. På 1970-talet återigen, talade media om det kallare klimatet. ”Are we approaching a new Ice Age”, skrev *Time Magazine* på en omslagssida i oktober 1975. Så även under senare årtionden har det varit skiftningar. Om ovanstående är alla överens. Under 2000–2013 var det enligt IPCCs mätningar möjligtvis en svag nedgång i temperaturen.

Så gott som alla inklusive IPCC, är också eniga om att världens genomsnittstemperatur, har ökat med 0,7–0,9 grader sedan 1860, alltså vid industrialismens genombrott. Detta presenteras ofta på ett mycket vinklat sätt och kurvan ser ut som en hockeyklubba, beroende på hur man trycker ihop eller drar ut den horisontella tidsaxel och sträcker ut temperaturaxeln i små steg uppåt. Det kan se mycket dramatiskt ut på bild. Särskilt för de, som inte är så vana, att genomskåda statistiska fällor. Lite grann av hur man ljugar med statistik. Vad frågan gäller är, om det är jordaxelns lutning, solfläckar, solstormar, el Niño eller människans aktiviteter och ökad koldioxidhalt, som orsakat denna

ökning? Koldioxid är en förutsättning för liv och växtlighet. Eller den klimatförändringsprocess, som ständigt fortgår. Eller en kombination?

Här skiljer sig åsikterna åt. En del uttökare av IPCCs rapporter hävdar att Jorden går mot klimatkatastrof. På grund av människan. Nya krigsrubriker i media.

IPCC i spetsen för klimatbluffen

Grafen med hockeyklubban har fått förödande kritik av en lång rad vetenskapare. Det skulle ta för mycket utrymme att gå igenom detta här. Men som ni kan se visar den inte alls den utplaning av Jordens medeltemperatur, som skett de senaste 15 åren.

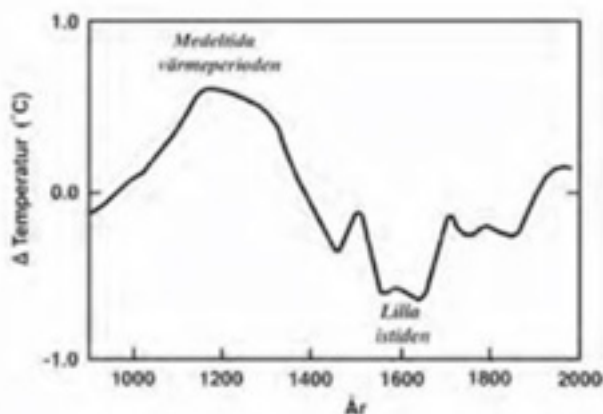
Det organ som lyckats få mer eller mindre monopol på att presentera och skriva rapporter, som accepteras på många nivåer är United Nations Intergovernmental Panel of Climate Change=IPCC. Denna acceptans kan bero på att alla FN-länder är med och finansierar och vill ha ut något av detta.

Vid IPCC arbetar hundratals forskare med att sammanställa resultat av en lång rad studier. IPCC påstår att allt material är *peer reviewed*³. Men så är det inte. Cirka 25 procent har inte passerat en fristående expertakademikers kontroll. Dessutom är det långt ifrån alla så kallade forskare, som har doktorerat⁴.

Många frontorganisationer som Greenpeace och WWF är företrädare. De drar in stora summor från olika håll, för att

³Det vill säga i förväg granskat av andra vetenskapsmän i samma disciplin.

⁴Donna Framboise i *The delinquent Teenager...*, Ivy Avenue Press, Canada, 2011.

Temperaturutvecklingen sedan år 900

bedriva sina kampanjer. Och kan hantera media. Så att de alltid kommer på första sidan. Man kan också mycket lugnt konstatera, att många människor lever mycket gott på att förse oss med mer eller mindre pålitlig information om klimatet.

Mycket omdömesgilla forskare (många pensionerade, så de inte riskerar att frysas ut) har en ytterst skeptisk inställning till IPCC. Inte minst efter den så kallade Climategate. Ett avslöjande, som skadade om. Dock inte svenska media, som lyckades nästan helt förtiga, att ledande personer inom IPCC, Philip Jones och Michael Mann, via avslöjade mejl, förtigit och uteslutit fakta, som inte passade in i deras bild av att jorden håller på att gå under. Det är helt ovetenskapligt att agera så. Nämns Climategate i svenska media, så betecknar journalisterna mejlavslöjandena som stöld! (*DN* 16 oktober, Maria Gunther.) Annars brukar visseblådsare betraktas som hjältar av media!

Några nordiska forskare och journalister, som (en del efter sin pensionering) framträder som skeptiker när det gäller det så kallade klimathotet är:

Tage Andersson, docent i meteorologi. Han beskriver också svårigheter att uttrycka avvikande åsikter om man tycker ”fel”, det vill säga utanför åsiktkorridoren.

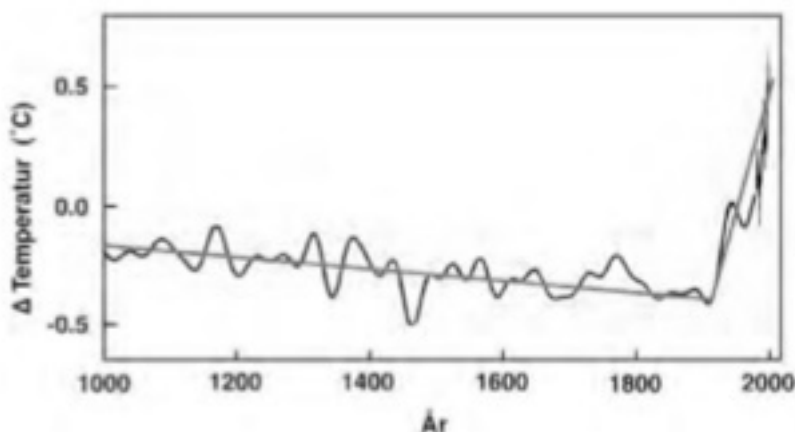
Gösta Pettersson, docent i biokemi, som ur vetenskaplig utgångspunkt granskar IPCCs och andra källors information. Har skrivit *Falskt Alarm – Klimatfrågan ur vetenskapligt perspektiv*. Han visar på punkt efter punkt att alarmisterna har väldigt lite på fötterna. Om något alls.

Kari Mielikäinen, professor och skogsforskare. Skogarna i Europa växer så det knakar. Stormarna ökar inte.

Martti Backman, finländsk journalist, tidigare redaktör för den finländska motsvarigheten till *Uppdrag Granskning*. Har synat det så kallade klimathotet i tre TV-program. Han konstaterar att överdrifterna är enorma och att alarmisterna har en väldig nonchalans inför fakta. Climategate var en fullständig katastrof för vetenskapen. Manipulationerna av fakta var omfattande. (Det är dessa avslöjanden som *DN* kallar stöld)

Lars Bern, teknologie doktor, som bland annat gissat Al Gore för dennes osakliga överdrifter och skrivit boken *Chill Out*. Flitig debattör i klimatfrågan.

Bjørn Lomborg, dansk matematiker/statistiker. Ifrågasätter hela tiden de upp-

Det beryktade hockeyklubb-diagrammet. En bluff som svaldes av FNs klimatpanel IPCC.

gifter IPCC publicerar. Han anser att uppvärmningen har positiva effekter fram till 2070. Utsedd till "Global leader for tomorrow" av World Economic Forum. *Time Magazine* har utsett honom till en av världens mest inflytelserika personer. Han säger "är det inte konstigt att vi alltid får höra, att allt är mycket värre än vi befarat".

Nils-Axel Mörner, professor em Stockholms Universitet och en av de som publicerat sig mest i världen beträffande havsnivåer, hävdar att det inte skett någon påvisbar ökning av vattenståndet under de senaste årtiondena.

Människan vill tro på domedagen

När IPCC-rapporten sammanställs till ett komprimerat slutdokument är det huvudsakligen politiker, tjänstemän och diplomater, som i plenum, ord för ord, mening för mening, godkänner skrivningen. Som så småningom skall delges slutanvändarna, det vill säga bland annat nationella politiker och journalister i politiskt tvättad och ytterligare sammanpressad form. Hur många sidor tror du att en politiker eller journalist klarar av att ta sig igenom. 2 sidor? Eller 3 sidor? Fler? Tror du att någon journalist eller politiker vågar/orkar ha en annan uppfattning än den rådande?

Inom parentes kan jag väl också säga att det inte är lätt, att tala om tvivel på det eventuella klimathotet. Du blir lätt marginaliserad och betraktad som en stolle och tok, om du inte ansluter dig till klimatångesten. Har vi dåligt samvete för att vi lever så bra i Västvärlden? Människan vill tydligen tro på att domedagen är nära, för oss som syndar. Så har det förresten

alltid varit. Syndafloren. Domedagen. Harmageddon. Apokalyps. Det är kanske helt enkelt en arketyp, det vill säga en omedveten mänsklig föreställning Apokalypshotet möjliggör dessutom för media att ha krigsrubriker varje dag.

Hur som helst finns det inga vetenskapliga belägg (till och med IPCC erkänner detta) för att antalet svåra oväder ökar i världen. Antalet är konstant sedan 1960⁴.

Däremot rapporterar media gärna om de oväder som regelbundet drabbar västra Indien och södra USA. Då kan en TV-reporter få vara hjälte, med vinden i det rufsiga håret medan palmerna i bakgrunden som böjer sig för vinden och hen har letat ut en plats där vågorna går höga.

Havsnivån ökar 3 dm – på 100 år

Havsnivåerna, vad gäller? Professor Nils-Axel Mörner hävdar att det inte finns några belägg för att nivåerna stiger. Satellitmätning visar på en höjning med högst 3 mm/år, dvs 3 dm på 100 år. Knappt någonting att få ångest för. Australiensiska Vädertjänsten mäter havsnivåerna i vida områden, i bland annat Stilla Havet och har inte konstaterat någon höjning. Häromdagen spekulerade en *SvD*-journalist (Marylou Tuvhag) om två meter högre vatten i Malmö om 35 år. Fullständigt stolligt. Och står oemotsagt i *SvD*. Faktakoll? Vadå? Här gäller det att rädda världen.

Mediahysteri

Kommer ni ihåg mediahysterin, för några

⁴Tidskriften *Nature*, Huntingford & al 2013 och professor Kari Mielikäinen vid Finska skogsforskningsinstitutet

årtionden sedan, om de försurade skogarna? Som presenterades, som ett hot mot hela Europas skogar och mot mänskligheten. När sanningen kom fram så småningom – och då ytterst diskret publicerad – visade det sig vara små områden i Tyskland och dåvarande Tjeckoslovakien. Nära några industrier, som då var svåra utsläppsbovar. För övrigt mårde och mår skogarna i Europa bra och växer så det knakar i träden⁵.

Antalet stormar i världen ökar inte heller enligt professor Mielikäinen. Men de som drabbar får mycket medieuppmärksamhet.

Säldöden 1988 drevs hårt av Miljöpartiet och media och ansågs vara en miljökonsekvens. Den visade sig vara ett virus. Eller att oljan skall ta slut (det första alarmet om att oljan skulle ta slut kom redan på 1890-talet).

Och nu "snart mer plast än fisk i havet" enligt WWF. Och media går på allt. Krigsrubriker! Och vi människor tror (fortfarande) på media. Vi vill ju inte tro på att vi blir lurade av medias (medvetna?) aningslöshet.

Det här som jag skriver kan ju låta oroväckande. Är vi så manipulerade av halvsanningar, rena lögnar och desinformation i media?

Vad jag är ute efter, är att vi måste få, de som skriver och talar om "klimathotet" i bestämd form, att visa sina kort. Och siffror. Och tåla att ifrågasättas. Och att publicera motbilder.

Någon sorts sans och balans måste till. Innan vi har lagt ner ännu mer pengar på meningslösa symbolåtgärder. Som att kanske höja bensinpriset till 100 kronor per liter. Eller utbyggd vindkraft. Där själva byggandet är så energikrävande att det är tveksamt om det i slutändan spar så mycket energi. Eller odla biobränsle till exempel, som minskade jordbruksproduktionen och höjde matpriserna, till förfång för miljontals svältande människor. (Avklätt av bland andra journalisten Lasse Swärd i *DN* faktiskt!! Men också professor em Marian Radetzki).

⁵Enligt professor Kari Mielikäinen vid finska skogsforskningsinstitutet Metla och tidigare skogsforskningschef vid Nordiska Ministerrådet

Garry Kasparovs mörka bild av Putins maffiastat

**”Den naturliga reaktionen, den mänskliga reaktionen, i kölvatt-
net av segern i det Kalla kriget var
att omfamna den forna fienden.”
Så skriver Garry Kasparov i in-
ledningen till sin bok *Winter Is
Coming*. Euforin efter den rätta
sidans seger kunde dock inte un-
danskymma det faktum att onds-
kan inte dör, den antar endast
nya former. Ett flertal av de for-
na öststatsdiktaturerna har kla-
rat omställningen till demokrati
bra, men tyvärr gäller detta inte
Ryssland som i stället utveckla-
des till Vladimir Putins auktorit-
ära statsbygge med betydande
inslag av KGB- och sovjetnos-
talg i på dagordningen men ock-
så en god portion maffiastyre.**

Världen, och inte minst dess ledare, gör väl i att lyssna till vad den forne schackvärldsmästaren och numera Putin- och Rysslands-kritikern Garry Kasparov har att säga om utvecklingen i Ryssland sedan Vladimir Putin steg till maktens tinnar som Boris Jeltsins efterträdare 1999. Kasparov lever i dag i exil i New York men följer hela tiden spännt vad som försiggår i det gamla landet. Han skriver sedan många år tillbaka i *The Wall Street Journal*¹.

Garry Kasparov föddes som Garik Kimovij Weinstein i Baku i den forna sovjetrepubliken Azerbajdzjan 1963 med juridiskt påbrå på fädernet (han tog sig sedan moderns efternamn och förryskade det). Han visade sig tidigt vara ett schackunderbarn och gjorde ingen besviken: 1985 blev han världsmästare vid endast 22 års ålder efter seger mot Anatolij Karpov. Kasparov visade sin oppositionella

ådra 1992, då han och engelsmannen Nigel Short bröt sig ur det internationella schackförbundet FIDE. De bildade Professional Chess Association för att kunna spela en egen match om VM-titeln på som de upplevde rättvisa villkor, en match som Kasparov vann. Följden blev att FIDE anordnade en match om den officiella titeln som Karpov vann.

Bosatte sig i New York

2005 slutade Garry Kasparov med schackspel på toppnivå för att i stället helt ägna sig åt politik och författarskap. Tre år tidigare hade han som topp-

tommy.hansson@contra.nu

rankad spelare i världen spelat en serie matcher i New York mot den tolv år äldre ärkerivalen Karpov, som han överraskande förlorade. I noten en kort men dramatisk videofilm från en av matcherna².

Kasparov kom att representera oppositionsalliansen Det andra Ryssland, och 2007 blev han dess presidentkandidat inför det stundande valet 2008. Han arresterades i november 2007 efter att ha deltagit i en demonstration som saknade polistillstånd och fick tillbringa fem dagar i fängelse. Valet vanns av Putins marionett Dmitrij Medvedev – eftersom Putin redan avverkat två presidentperioder kunde han enligt den ryska konstitutionen inte kandidera ännu en gång – med dryga 70 procent av rösterna med Putin som premiärminister³.

Oppositionsalliansen *Det andra Ryssland* bör inte förväxlas med det 2010

bildade socialdemokratiska partiet – det kallas stundom även ”nationalbolsjevikiskt” – med samma namn med Eduard Limonov som partiledare. Detta parti har en handgranat (!) som partisymbol⁴.

Efter ytterligare några år av repressivt Putin-Medvedev-styre i hemlandet fann Garry Kasparov för gott att 2013 lämna Ryssland med sin familj och bosätta sig i New York.

Reviderat historien

När Vladimir Putin, med ett förflutet som överste inom KGB, kom till makten i slutet av 1999 innebar det att Ryssland var på väg bort från den inte helt bekymmersfria demokratiska väg Boris Jeltsin inlett efter att ha omintetgjort det stalinistiska försöket till statskupp hösten 1991. Putins makttillträde innebar i praktiken begynnelsen av ett nytt kallt krig, som jag skriver om på min blogg⁵.

Garry Kasparov och andra ryska demokratiaktivister hoppades initialt att Putin skulle respektera demokratins fundamentala principer med fria val, yttrandefrihet, pressfrihet och mötesfrihet. Deras förhoppningar kom på skam. I stället byggde Putin långsamt men målmedvetet upp Ryssland till en auktoritär stat där makten för Putin och hans underhuggare betydde allt. ”Den enda bild han brydde sig om var att framstå som tuff på hemmaplan”, framhåller Kasparov i sin bok (sidan 159, artikelförfattarens översättning från engelska) *Winter is coming. Why Vladimir Putin and the enemies of the free world must be stopped*⁶. Putin struntade i den växande kritik som kom honom till del från utländska kritiker och fortsatte sin repressiva politik att hålla Ryssland i ett allt hårdare grepp: ”Putins regim opererade på en amoralisk nivå, som var helt väsensskild från de västliga nationer som

¹https://en.wikipedia.org/wiki/Garry_Kasparov

²<https://www.youtube.com/watch?v=3QXRR9Q17kI>

³https://sv.wikipedia.org/wiki/Det_andra_Ryssland

⁴[https://sv.wikipedia.org/wiki/Det_andra_Ryssland_\(parti\)](https://sv.wikipedia.org/wiki/Det_andra_Ryssland_(parti))

⁵<https://tommyhansson.wordpress.com/2013/09/25/det-nya-kalla-kriget>

⁶Atlantic Books, Storbritannien. 290 sidor

Garry Kasparov slutade med schack på toppnivå 2005 för att ägna sig på heltid åt politik och skrivande. Foto: Epoch Times

kämpade med att förstå vad som utspelade sig bakom Kremles röda murar. 2007 hade jag blivit en Putin-förklarare på heltid i mina artiklar och föreläsningar." Omvärlden borde ha förstått åt vilket håll Ryssland var på väg när Putin 2005 yttrade, att "Sovjetunionens sammanbrott var 1900-talets största geopolitiska katastrof". Eller kanske redan i december 2000, då Putin lät ersätta Rysslands diktillsvarende nationalsång med den gamla taktfasta Sovjet-hymnen – som ursprungligen skrevs till Stalins ära – som vi västerlänningar hört så många gånger på TV i samband med olika idrottsevenemang. Vidare har regimen reviderat den sovjetryska historien på ett skamlöst sätt. Obehagliga företeelser som Gulag-lägren och den sovjetiska massakern på polska officerare i Katyn-skogen 1940 har plockats bort till förmån för rymdfärder och andra heroiska sovjetprestationer. Historikern Arkadij Vaksberg berättar mer om detta⁷.

Putin som don Corleone

Omvärlden stod länge tämligen handfallen inför den nya auktoritära ordningen

⁷<http://www.svd.se/putin-reviderar-historien-forgaves/om/kultur:under-strecket>

i Putins Ryssland. Kasparov skriver (sidan 156): "Ingenting symboliserade mer bristen på vilja att stå upp mot Putin än G8-mötet i Sankt Petersburg som hölls 15-17 juli 2006⁸."

"Det var ett stort ögonblick för Putin och på samma sätt ett eländigt för den ryska demokratin. Putin älskade att se och bli sedd av dessa demokratiska förebilder lika mycket som han föraktade vad det var meningen att de skulle stå för."

De västliga ledarna – bland dessa fanns George W. Bush, USA, Tony Blair, Storbritannien, Jacques Chirac, Frankrike och Angela Merkel, Tyskland – borde ha kunnat se vad som försiggick i Ryssland vid denna tid, menar Kasparov, men de valde att vända bort blicken för att inte äventyra samarbetet rörande säkerhets- och energifrågor. Västledarna hade emellertid inte mycket för att de avstod från kritik mot Ryssland under de åtta åren från Putins makttillträde fram till den ryska invasionen av Georgien 2008, anser Garry Kasparov (sidan 158):

"Precis som i gamla tider har Moskva blivit en allierad med bråkmakare och antidemokratiska härskare världen över.

⁸https://sv.wikipedia.org/wiki/G8-m%C3%B6tet_2006

Kärnvapenhjälp till Iran, raketteknologi till Nordkorea, militärutrustning till Sudan, Myanmar och Venezuela, vänskapsförbindelser med Hamas; det var så Putin återgäldade väst för att ha hållit tyst om mänskliga rättigheter i Ryssland i åtta år."

Den som rätt vill kunna förstå Putin-regimen, menar Kasparov, bör gå till bokhandeln. De böcker som då blir aktuella är inte några som skrivits av vare sig Marx, Mussolini, Machiavelli eller Montesquieu: "Gå direkt till

fiction-hyllan och ta hem allt du kan finna av Mario Puzo. Gudfadern-trilogin är en bra början, men utelämnade inte The Last Don, Omerta och The Sicilian. Vladimir Putins och hans Sankt Peterburg-klans stigning till makten har beskrivits som machiavellisk, men den kan bäst beskrivas genom don Vito Corleones bedrifter: svekens spindelväv, hemlighetsmakeriet och de utsuddade linjerna mellan vad som är affärer, vad som är regering och vad som är brottslighet – allt finns i Puzos böcker."

Så länge man rättar in sig i ledet och är lojal gentemot maffialedaren, förklarar Kasparov, kan man påräkna dennes beskydd. Om någon i den inre kretsen går emot ledaren – capon – är det dock adjö och god natt. Detta var vad som hände Rysslands en gång rikaste man och den 16e rikaste i världen, Michail Chodorkovskij, som ville leda sitt oljebolag Yukos som ett normalt företag och inte låta det ingå som en kugge i Putins "KGB Inc."⁹

⁹https://sv.wikipedia.org/wiki/Michail_Chodorkovskij

Litvinenko – offer för ”nukleär terrorism”

Följden blev att han greps 2003, ställdes inför rätta och snart fann sig fängslad i Sibirien medan hans företag slaktades av maffiastatens avläggare Rosneft och Gazprom. Chodorkovskij benådades omsider och släpptes 2013, varefter han valde exil i Berlin och att fortsätta med sin stiftelse Öppna Ryssland som verkar för demokratiska reformer i hemlandet.

En som råkade än värre ut var FSB-operatören (FSB efterträdde KGB som ryskt spioneri- och säkerhetsorgan) Alexander Litvinenko. Denne hade i slutet av 1990-talet traskasserats och arresterats av regimen på grund av sin kritiska attityd och tog 2000 sin

tillflykt till London, där han fick politisk asyl. Han verkade i landsflykt som journalist och författare och skrev två böcker, vilka anklagade Putin-regimen för att dels ha beordrat sprängningen av ryska bostadshus för att kunna skylla dessa på den tjetjenska motståndsrörelsen, dels för att ha legat bakom mordet på Anna Politkovskaja, känd kritiker av kriget i Tjetjenien¹⁰.

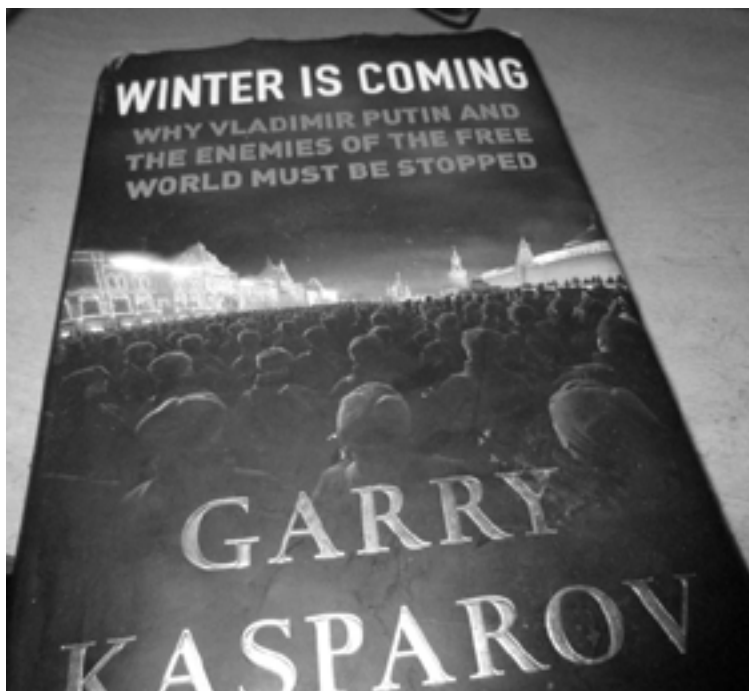
Litvinenko, förklarar Kasparov, hade brutit mot regeln om lojalitet genom att fly till London; värst av allt var dock att han gjort sig skyldig till maffialagen *omerta* genom att publicera böcker om Putins och dennes fotsoldaters gärningar.

”I stället för att tas med på en fisketur enligt gammeldags Gudfader-stil”, skriver Kasparov (sidan 161), ”mördades han i november 2006 i London i det första registrerade fallet av nukleär terrorism.” Det konstaterades sålunda att Litvinenko avlidit i strålsjuka på ett London-sjukhus efter att ha förgiftats av det radioaktiva ämnet polonium-210.

Diktatur, hot och kränkningar

Utvecklingen sedan Garry Kasparov publicerade *Winter Is Coming* 2015 har tveklöst bekräftat författarens mörka bild av Putins Ryssland såväl in- som utrikespolitiskt. I dag tycks demokratin för den

¹⁰https://en.wikipedia.org/wiki/Alexander_Litvinenko

Kasparov liknar i sin bok ”Winter is coming” Putins Ryssland vid en maffiastyrd stat

ryska befolkningen mer avlägsen än någonsin. Val förekommer visserligen i syfte att upprätthålla det demokratiska skenet, men dessa kan på intet sätt jämföras med de val vi är vana vid (även om oegentligheter sporadiskt förekommer även här).

Den amerikansk-ryska författarinnan Anna Arutunyan ger i sin kontroversiella bok *Tsar Putin (The Putin Mystique)*¹¹, en insiktsull ögonvittneskildring av hur det kan gå till i ryska vallokaler¹².

Valfunktionärernas huvudsakliga uppgift är att ”se till att premiärminister Putin fick det nödvändiga antalet röster i enlighet med den levande lagen, förmedlad från presidentens kansli i Kreml...”. (sidan 289) Ett fåtal nominellt oppositionella partier tillåts också ställa upp, men endast på villkoret att de förhåller sig lojala gentemot makten i Moskva.

Enligt den ryska människorättsorganisationen Memorial har antalet politiska fångar ökat från 50 2015 till 102 2016. En politisk fånge som nyligen frigivits efter 3,5 år i fängsligt förvar är Alexej Gaskarov, vars ”brott” bestod i att ha deltagit i en regimkritisk demonstration. 57-åriga bibliotekarien Natalja Sjarina tvingades i husarrest efter anklagelser om ”uppvgiv-

¹¹Ordfront förlag 2012, 312 sidor

¹²<http://www.expressen.se/kultur/anna-arutunyan-tsar-putin>

ling” utan att ha dömts för något brott¹³.

Utrikespolitiskt fortsätter Ryssland, efter att ha annekterat Krimhalvön i Ukraina 2014, sin aggressiva politik omfattande rutinmässiga kränkningar av andra länders territorier och, då så bedöms lämpligt, verbala hot från någon av Putins närmaste medarbetare. Ett exempel av det senare slaget var då Frans Klinstevitsj i föga förtäckta ordalag i en TV-intervju hotade med att sätta in ”strategiska vapen” – det vill säga kärnvapen – mot norskt territorium.

Klinstevitsj, medlem av Putins parti Enade Ryssland sedan 1999 och inflytelserik försvarspolitikern i den ryska statsduman, uttalade hoten sedan den borgerliga norska

regeringen accepterat en propå från USA om att 330 amerikanska marinsoldater skulle utplaceras i Nord-Trøndelag från januari 2017 för utvärdering under året. I fotnoten en bloggtext av artikelförfattaren i detta ämne¹⁴.

Kommunismen lever kvar

Garry Kasparov visar i sin bok hur det Kalla krigets slut inte automatiskt medförde frihet och demokrati i alla de länder som lämnade kommunismen bakom sig. I Ryssland efterträdde den, efter åtskilliga år av kaotisk demokrati, av Vladimir Putins ryska maffiastat med imperialistiska ambitioner som metamorfoserats från att ha varit ett lokalt till att bli ett regionalt och slutligen globalt hot.

Kasparov påpekar även att kommunismen inte försvann som statsbärande ideologi med Berlinmurens fall 1989 och Sovjetunionens upplösning 1991. Således lever cirka 1,5 miljarder människor kvar under kommunistiskt förtryck i Kina, Nordkorea, Kuba och ett antal andra nationer.

¹³<http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6553141>

¹⁴<https://tommyhansson.wordpress.com/2016/11/02/offensivt-ryssland-hotar-norge-med-karnvapen-putin-angriper-globala-eliter>

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Myndigheter på skurkarnas sida

En restaurangägare i Göteborg upptäckte att en bil parkerat i fastighetens garage och blockerade nödutgången. Han lyckades inte nå bilägaren. Dag två kontaktade restaurangägaren fastighetsbolagets parkeringsövervakare som meddelade att det inte gick att transportera bort bilen, eftersom den först måste lappas fem gånger. Invändningar om att den blockerade nödutgången till en restaurang gjorde inget intryck på parkeringsbolaget som sa att de måste hålla sig till lagen. Polisen svarade att eftersom det var inomhus var det inte deras sak, utan fastighetsägarens. Åklagaren bekräftade att det skulle vara egenmäktigt förfarande att flytta på bilen. Räddningstjänsten, som efter den katastrofala diskoteksbranden på Hisingen 1998 med 63 döda, särskilt i Göteborg intrasserat sig för nödutgångar, kunde inte heller göra något, annat än att säga att det kunde bli vite för restaurangen om den fortsatte verksamheten med en blockerad nödutgång. Vid en andra vända med parkeringsbolaget fick restaurangägaren veta att bolaget hade rätt att forsla bort en

bil som blockerade utfarten från garaget (men inte en som blockerade infarten).

En av Contras redaktionsmedlemmar råkade ut för något liknande för några år sedan. En kväll stod det en bil utanför garagedörren och blockerade möjligheten att köra ut den egna bilen. Bilägaren gick inte att nå (det visade sig senare att han satt anhällen). Kontakt med en bärgningsfirma för att om möjligt få dem att flytta bilen till en vanlig parkeringsplats femtio meter bort slutade illa. Enligt bärgningsfirman fanns det prejudikat på att det var olagligt att flytta på bilar, även om de stod på privat mark som inte tillhörde bilägaren. Kronofogden var dock tjänstvillig. De ville dock ha några hundralappar i avgift samt meddelade att det skulle ta flera månader innan de klarat av att meddela bilägaren att bilen skulle flyttas och innan dess kunde de inte ställa upp. Nå, bilägaren blev efter ett par dagar frisläppt och hämtade sin bil. Med tanke på bilägarens ekonomiska situation och totala avsaknad av kreditvärdighet (dusintals betalningsanmärkningar aktiva), så var det inte att tänka på att få ut ersättning för den bilhyra som blivit nödvändig under tiden den främmande bilen blockerat garaget.

Myndigheterna ställer gärna upp för skurkarna och gör det svårt för "vanligt hederligt folk".

Beställare misshandlade underentreprenör; entreprenören tvingades ändå fullfölja avtalet

En elektriker hade anlåtats av en restaurang i Stockholm för installationsarbeten. Restaurangägarens representant misshandlade elektrikerns underentreprenör, vilket han dömdes för i domstol. Entreprenören drog sig ur arbetet. Restaurangägaren stämde elektrikern och tilldömdes skadestånd av både tingsrätten och hovrätten.

(Allt om Juridik)

Mor fick inte registreras som mor till sin son

En afghansk kvinna får inte registreras som mor till sin son i den svenska folkbokföringen. Det är visserligen genom DNA till 99,999 procent fastslaget att den 52-åriga kvinnan är mor till en 18-årig son (bägge folkbokförda i Sverige). Det är Skatteverket (som sköter folkbokföringen) som nekar att registrera förhållandet dem emellan. DNA-provet visar inte att kvinnan verkligen fött sonen, det kunde ju ha varit fråga om en äggdonation eller ett surrogatmödraskap. Kvinnans ombud menade att det var något som inte förekom på den afghanska landsbygden 1997, där det inte heller var vanligt med födelseattester av den typ som de svenska skattemyndigheterna krävde. Förvaltningsrätten godkände registreringen, men Skatteverket överklagade beslutet till Kammarrätten som upphävde Förvaltningsrättens dom och beslöt att sonen inte fick registreras som son till kvinnan. (Dagens Juridik)

Kurdisk TV-kanal stängd

Den Sverige-baserade kurdiskspråkiga TV-kanalen *Newroz* (nyår på kurdiska) har tvingats stänga ner verksamheten sedan turkiska radio- och TV-myndigheten utövat påtryckningar mot Frankrike. Även om verksamheten är baserad i Sverige sänds kanalen via en satellit som ägs av det franska bolaget Eutelsat. Eutelsat stoppade, i strid mot gällande kontrakt, sändningarna. De har tidigare stoppat sändningarna för en motsvarande belgiskbaserad kanal. Den turkiska regeringen har tvingat flera kurdiskspråkiga kanaler att sluta med sändningarna. *Newroz* riktar sig till hela Europa och delar av Asien. *Newroz* stämde Eutelsat, som efter en månad ålades att släppa fram kanalen igen, vilket dock ännu inte skett.

Vänsterpartistisk riksdagsledamot dömd för ohörsamhet mot ordningsmakten

Daniel Sestrajic dömdes till dagsböter för ohörsamhet mot ordningsmakten. Sestrajic befann sig förra året vid det beryktade tåtlägret Sorgenfri, där flera hundra tiggare från Rumänien bosatt sig på privat mark. När polisen efter månaders dröjsmål äntligen skulle riva lägret samlades en mängd vänsterorienterade svenskar i protest. Invånarna själv, främst zigenare från Rumänien, deltog inte särskilt aktivt i protesterna, men en del provocerades till det av svenska vänsteraktivister. Det är vanligt att zigenare utan vidare diskussion åtlyder polisens direktiv. Det är däremot inte vanligt bland svenska vänsteraktivister. En av dessa, den vänsterpartistiske riksdagsledamoten Daniel Sestrajic, deltog i protesterna mot beslutet att tälten skulle tas ned (vänsterpartister är ju inte kända för att ha respekt för privat egendom). Flera poliser vittnade om att Sestrajic sparkat omkring sig och dessutom inte åtlytt polisernas uppmaning att lämna platsen. Sestrajic nekade till att ha sparkat och nekade till att ha hört några uppmaningar från Polisen att lämna platsen. Domstolen trodde mer på närvarande polisens samstämmiga uppgifter. (Allt om Juridik)

HD vägrar resning

I samband med en gruppvåldtäkt i Fåfången i Stockholm hävdade samtliga misstänkta (marockanska gatubarn) att de var underåriga. En hävdade till och med att han var under 15 år och alltså inte straffmyndig. Nu gick inte domstolen på alla åldersuppgifter, men i ett fall framkom i efterhand (genom fingeravtryck från Marocko) att den dömd inte var 16 utan 20 år. Genom att domstolen utgick från att den skyldige var 16 år blev straffet bara ”sluten ungdomsvård” i nio månader. Hade domstolen vetat att mannen var 20 år hade det blivit ett mångårigt fängelsestraff. Riksåklagaren och våldtäktsoffret begärde resning i Högsta Domstolen, men Högsta Domstolen vägrade resning eftersom den ansåg att den i och för sig höga sannolikheten för ett strängare straff inte var skäl nog för att bevilja resning. Resning skulle dock ha beviljats om det visat sig att den dömd var yngre och alltså skulle ha fått ett mildare straff. HDs motivering var att res-

ning kan beviljas till en åtalads nackdel bara om det framkommit nya uppgifter som leder till fällande dom, inte om de nya uppgifterna bara medför att straffet blir hårdare för en som redan fällts för brottet. (Dagens Juridik)

Ursprungsbefolkning

Det finns en ILO-konvention¹ om ursprungsbefolkningar. Den ger särskilda fördelar till ursprungsbefolkningar. Sverige har inte antagit konventionen, något som emellanåt krävs av vissa politiker.

Definitionen på vad som är ett urfolk är ganska luddig. Samerna anser sig höra dit. Grunden för det påståendet är dock skakig.

För hundra år sedan var den dominerande uppfattningen att svenskarna vandrade in i landet från söder när inlandsisen försvann för 11 000 år sedan. Samerna, med ett språk som är släkt med finskan och estniskan, invandrade inte förrän isen dragit sig tillbaka långt norrut. Tanken var att de inte kunde komma in i landet förrän isen dragit sig tillbaka till Torne och Kalix älvdalar, vilket skedde för 9000 år sedan.

Anhängare av tanken om samer som urbefolkning lanserade senare teorin att samerna i själva verket var först. Vissa delar av den norska kusten var isfria även under inlandsisens tid och där bodde det människor. Arkeologiska fynd visar att de jagade ren. Inte så konstigt, eftersom det nog var enda sättet att överleva där då.

Anhängarna av teorin om den samiska urbefolkningen menade att det var samer som vandrat upp längs den norska kusten innan inlandsisen försvann från Skåne. Samerna var enligt den teorin först på plats i Lappland.

I en ny bok av Karin Bojs och Peter Sjölund, *Svenskarna och deras förfäder*, sågas den teorin helt och hållet. Genom DNA-teknik är det möjligt att konstatera att samerna kommit från skogstrakterna mellan Ladoga och Uralbergen. Till nuvarande Sverige kom de för 2000 år sedan, ungefär vid tiden för Kristi födelse.

Svenskarna var här tidigare. Enligt DNA-studier kom de (indoeuropeerna) till Nordeuropa redan för 4800 år sedan. Då fanns det redan människor i Sverige.

Av de människor som kom till Sverige omedelbart efter inlandsisen finns idag bara få genetiska spår. De blev assimilerade i den invandrande indoeuropeiska kulturen.

lerade i den invandrande indoeuropeiska kulturen.

De första människorna i Sverige var jägare. När det kom jordbrukare från trakten av nuvarande Turkiet för omkring 6000 år sedan levde de två grupperna parallellt under århundraden. Kontakterna var små mellan grupperna. När de indoeuropeiska invandrarna kom började grupperna flyta ihop. Men den dominerande arvmassan på Y-kromosomsidan kommer från de indoeuropeiska invandrarna.

Författarna till boken verkar ha svårt att formulera sig kring samernas anspråk på att vara ett ursprungsfolk. Karin Bojs är från sin tid som vetenskapsredaktör på *Dagens Nyheter* känd för att vara en sällsynt enkelspårig klimatfanatiker. Och i det ligger mycket av politisk korrekthet. Och det är förvisso politiskt korrekt att anse att samerna är ett ursprungsfolk.

Skattemyndigheter övernitiska

Skatteverket ska sträva efter att fatta rätt taxeringsbeslut och ta hänsyn till faktorer som talar åt bägge hållen. Skatteverket har faktiskt blivit en av de mer uppskattade myndigheterna sedan man faktiskt börjat rätta deklarationer till deklarantens fördel. Men när det blir konflikt om tolkningen tappar Skatteverket bort målsättningen att agera balanserat. Särskilt gäller det när Skatteverket själv överklagar. Ärendena börjar i förvaltningsrätten och där vinner Skatteverket 70–80 procent av alla skattemål. Men när det gäller Kammarrätten, den instans dit man överklagar mål som förlorats i Förvaltningsrätten, ser det annorlunda ut. Visserligen vinner bara 16 procent av de enskilda individer som överklagat ett mål från Förvaltningsrätten, men när Skatteverket förlorat ett mål i Förvaltningsrätten och överklagar är det den enskilde som vinner i 55 procent av fallen. Det indikerar att Skatteverket är övernitiskt och att man går vidare i en rad fall där man borde ge efter redan efter att ha förlorat i Förvaltningsrätten.

Sammanställningen har gjorts av Skattebetalarna som begärt ut alla mål i Förvaltningsrätterna som behandlat inkomsttaxering, moms och löneavgifter under åren 2013–2015. Sammanlagt 30547 ärenden. För kammarrätterna har domstolarna inte lämnat ut några uppgifter, Skattebetalarna har fått nöja sig med att granska 300 mål som avgjordes i Kammarrätten i Stockholm hösten 2015.

UTLANDS-NYTT

Muslimska skolor misslyckas

Ofsted, den brittiska skolinspektionen, har granskat tjuo skolor i Birmingham. Man konstaterade beträffande en av skolorna att "ledande personer vid en skola försöker föra fram en speciell, religionsbaserad [islamsk] ideologi". I en annan skola betraktades vissa ämnen som "oislamska" och ströks helt sonika från schemat. Det gällde bland annat musik. I vissa ämnen handlade det om könssegregering och att skolan försökte hindra flickor från att delta i fritidsaktiviteter. Ofsted konstaterade att fem av de tjuo skolorna i Birmingham inte gjorde tillräckligt för att motarbeta kulturell isolering och för att förbereda eleverna för ett liv i det moderna Storbritannien.

(*Göteborgs-Posten*)

Än är Polen inte förlorat

heter den polska nationalsången. Men framöver kan det nog bli så, om landet inte gör något åt de dystra framtidsutsikterna. Enligt OECDs prognoser kommer den arbetsföra befolkningen att minska med 40 procent fram till 2060. Det är mest i hela Europa. Även andra öst- och sydeuropeiska länder ligger dåligt till. Ungern -33, Grekland -32, Estland -30, Tyskland -27, Spanien -26 och Italien -26. Frankrike, Danmark, Storbritannien, Irland, Sverige och Norge ligger alla på plus. Norge mest med +28 och Sverige näst mest med +26 procent.

(*The Economist*)

Barack Obama talar ut

När ämbetsperioden går mot sitt slut talar president Barack Obama ut genom en egen artikel i den brittiska tidskriften *The Economist*. Hans lovord för kapitalismen är oreserverade och mer översvallande än vi hör från någon svensk politiker: "Det är viktigt att komma ihåg att kapitalismen har varit den främsta skaparen av välstånd och möjligheter som världen någonsin skådat... Framgångarna hade aldrig nåtts utan globaliseringen och de teknologiska omvandlingar som skapar missnöje i en del av den politiska debatten idag... Vi har ett val, att återgå till den gamla stängda ekonomin eller att fortsätta framåt och erkänna att det kan komma

en del ojämlikhet i anslutning till globaliseringen, något som gör att vi alla måste arbeta för att globaliseringen ska fungera bättre för alla människor".

Knarkare på Krim

I Ukraina används metadon och andra liknande medel för att hjälpa knarkare bort från missbruket. Precis som i Sverige. Behandlingen är strikt kontrollerad, för sker användningen på fel sätt kan Metadon användas också av aktiva knarkare. När Ryssland annekterade Krim slängdes omgående 800 patienter av från Metadon-programmet, eftersom det är förbjudet att använda i Ryssland. Många har återgått till sitt gamla missbruk och man uppskattar att 10 procent avlidit på grund av överdoser eller självmord. Sannolikheten för att knarkare som behövt anti-HIV-medicin ska få det har samtidigt minskat drastiskt, eftersom de inte längre kommer i kontakt med sjukvården genom Metadon-programmet.

(*The Economist*)

Ryssland ordnar militära träningsläger – för unga letter

Rysslands respekt för de baltiska staternas självständighet är ihålig. Förra lettiske försvarsministern Artis Pabriks avslöjade i Stockholm att Ryssland arrangerar militära träningsläger för lettisk ungdom. Den ryska minoriteten i Lettland på 27 procent är starkt influerad av rysk propaganda och får sina nyheter främst genom rysk TV. Där Putin-propagandan flödar ohejdat. Nu utbildas alltså lettiska femtekolonnare också militärt.

Al Qaidas ensamvargar ska satsa på vita amerikaner

Al Qaida-tidningen *Inspire*, som är en "rekommendation" och handledning för islamistiska terrorister är missnöjda med det terroråd som genomfördes av Omar Mateen när han mördade 49 personer på nattklubben Pulse i Orlando i Florida i juni. Eftersom säkerhetstjänsterna i Väst varit ganska framgångsrika med att stoppa de stora terroråden med många samverkande terrorister förespråkar Al Qaida sedan några år att "ensamvargar"

genomför egna terroråd utan att blanda in ett större antal människor. Ett exempel på detta var Taimour Abdulwahab som sprängde sig till döds på Bryggargatan i Stockholm den 11 december 2010. Lyckligtvis var det den gången bara terroristen själv som dog. Ett annat exempel var Omar Mateen, som var mer framgångsrik än Abdulwahab i sitt onda uppsåt. Men Mateen får alltså dåliga recensioner av *Inspire*, som utges på nätet av Al Qaida på Arabiska halvön (AQAP). Problemet var att Pulse var särskilt inriktad på homosexuella med latino-bakgrund. *Inspire* vill hellre se att ensamvargarna inriktar sig på anglo-saxiska heterosexuella män, som representerar den amerikanska politiska ledningen. (*Newsmax*)

En obekväms sanning

Förra amerikanske vicepresidenten Al Gore sammanställde 2006 dokumentärfilmen *En obekväms sanning*. Den innehöll ett antal tvärsäkra påståenden om hur världen skulle utvecklas. Så här tio år efteråt har vi facit på en del av påståendena. Och facit ger ett annat svar än Al Gore.

Kilimanjaro har fortfarande snö på toppen. En av förutsägelseerna var att snön på toppen av Afrikas högsta berg, Kilimanjaro i Tanzania, skulle smälta inom ett decennium. Decenniet har gått och Kilimanjaro behåller sin snöhöljda hätta. Den kommer att göra det för överskådlig framtid enligt ekologen Imani Kokoti, verksam vid Kilimanjaro National Park.

Uppvärmningen tog paus. När filmen kom hade uppvärmningen redan tagit paus. Men det noterades inte av Al Gore som förutspådde fortsatt uppvärmning. 2014 hade uppvärmningen gjort en femtonårig paus. 2015/2016 gick temperaturen upp, vilket förklaras av det oregelbundet återkommande väderfenomenet El Niño. Men El Niño var över i slutet av första halvåret i år.

Stormarna har inte blivit fler och värre. Al Gore förutspådde att stormarna bara skulle bli värre. Och de skulle bli fler. Filmen släpptes kort efter orkanen Katrina år 2005. Sedan 2006 har antalet orkaner blivit färre och det är inte varje år som vi alls drabbats av svåra orkaner. Och inte någon i Katrinas klass sedan 2005.

Nordpolen är inte isfri. Al Gore förutspådde att Nordpolen skulle bli isfri inom 50–70 år. Andra har förutspått att det skall ske mycket tidigare. De försvin-

nande isarna slår hårt mot isbjörnarna menade Gore. Isbjörnarna är fler än någonsin. Istäcket i Norra ishavet har gått ner något, men det varierar från år till år. Chip Knappenberger, klimatolog vid amerikanska Cato Institute säger att det inte kommer att inträffa att Nordpolen blir isfri.

Ingen ny istid. Al Gore lovade också att vi ska slippa den istid som en del vetenskapsmän förutspått tidigare. Gores teori var att kallt vatten från Grönlands inlandsisar skulle rinna ner söderut och stänga av Golfströmmen. Varmare väder skulle alltså paradoxalt nog leda till kallare väder i Europa. Hittills finns det dock inga tecken på att Golfströmmen inte mår bra. Och Grönlandsisen fylls kontinuerligt på med nya snömassor på toppen av isplatån. Om några hundra år glider den nybildade isen ner och ut i havet, men det har skett sedan urminnes tider och kompenseras alltså av nytillkommande is.

(Newsmax)

Libertarianerna slutar att backa upp gay-rörelsen?

Under decennier har libertarianska organisationer backat upp den så kallade gay-rörelsen. Målet från libertarianerna har varit att stoppa diskriminering av homosexuella hos myndigheter och på arbetsmarknaden, att införa möjligheter

för homosexuella par att "gifta sig" och så vidare. Men den ledande tidskriften bland libertarianer i USA, *Reason magazine*, har nu i en lång artikel förklarat varför samverkan mellan libertarianer och gay-rörelsen är på upphällningen. Artikelförfattaren i *Reason*, Scott Shackford, menar att gay-rörelsen är att gratulera till de framsteg som uppnåtts, men att man nu gått över till att motverka istället för att främja libertarianska idéer.

Är det verkligen rätt att begära hjälp från Djävulen (Staten) för att få hjälp mot en nästan inte existerande diskriminering på arbetsmarknaden? frågar Shackford. Och går sedan vidare till att diskutera religionsfriheten. Flera rättsfall har väckts mot företagare som av religiösa skäl inte velat sälja sina varor till homosexuella. I några fall har det handlat om konditorer som vägrat att leverera bröllopstårter till homosexuellas "vigsel" eller festvåningar som vägrat att hyra ut till motsvarande fester. Skadestånd på hundratusentals dollar har dömts ut och några har tvingats i konkurs för att de inte ställt upp som önskat.

Religiösa skolor och universitet har hotats med indragna statliga bidrag om de inte accepterar homosexuella yttringar och en del har krävt att kyrkor som är emot homosexualitet ska berövas sin status som skattefria organisationer (en viktig fråga i USA där hundratusentals pri-

vata organisationer är registrerade som "non-profit"-organisationer och därmed slipper betala skatt på bland annat medlemsavgifter).

Shackford menar att det alltid varit en libertariansk grunduppfattning att ett enskilt företag har rätten att själv bestämma vem de vill göra affärer med. Den rätten måste sättas först och det har aldrig visats att det varit problem att finna konditorier, festvåningar eller bröllopsfotografer för homosexuella par.

Det finns därför, enligt Shackford, inga skäl för staten att lägga sig i den formen av privata angelägenheter.

Ryssland på väg utför

Rysslands ökade aggressivitet och de militära äventyrligheterna i närområdet leder till ett allt osäkrare läge i bland annat Östersjöområdet. Men det är ett svagt Ryssland som visar musklerna. Den ryska ekonomin har försvagats märkbart på grund av de låga oljepriserna och staten har fått rädda ekonomin. För tio år sedan var 35 procent av den ryska ekonomin statlig (inklusive statsägda företag). Idag är siffran 70 procent. I början av Putins tid var ekonomin dynamisk (till en del på grund av stigande oljepriser), tillväxten låg på 7 procent per år. Under de senaste åren har den ryska ekonomin gått bakåt, BNP har minskat. Inget i den ryska ekonomin sker utanför statens kontroll. Det är Putin och hans närmaste medarbetare som kontrollerar vilka företag som får utvecklas. Den som drabbas av centralmaktens vrede kan förvänta sig att bli ruinerad. Mest uppenbara exemplet är Michail Chodorkovskij, som 2003 var Rysslands rikaste person, men använde en del av sin rikedom för att motverka Putin. Han sattes i fängelse och släpptes först 2013 och flyttade till Väst. Under tiden i fängelse hade staten lagt beslag på hans företag Yukos, Rysslands största oljeföretag. En liknande sak drabbade 2014 Vladimir Jevtusjenko. Han sattes i husarrest, och när han släpptes redan efter tre månader, hade han blivit av med sitt oljebolag Basjneft, som nationaliserats. För att redan i år säljas ut av den ryska staten för att minska budgetunderskottet. Utförsäljningen var dock bara ett trixande med bokföringen, eftersom köpare var ett statligt oljebolag, Rosneft (som också lade beslag på Yukos när det var Chodorkovskij som stod i skottgluggen).

Seger för Donald J. Trump

Donald Trump som USAs nästa president? Va?! Världen kliar sig i huvudet i efterdyningen av USAs presidentval. Många har teorier, men få i Sverige förstår. Som en konservativ svensk-amerikan boende i USA bidrar jag gärna med en förklaring ur mitt eget, något unika perspektiv.

Amerikaner har gett uttryck för en överväldigande känsla att det politiska etablissemanget har svikit – eller till och med förrått – dem. Valet är Amerikas Brexit. Men vad ligger bakom?

Demokraternas ”trevliga” val

Vi tar det från början, alltså med primärvalen som utgjorde vilka som skulle bli partiernas presidentkandidater. Vänstern var med om sitt eget missnöje i och med att en rejäl obelåtenhet med Demokraternas presumtiva presidentkandidat Hillary Clinton tog form. Förståeligt, eftersom hon måste räknas bland de mest korrumperade, kriminella, makthungliga, krigsgalna, opportunistiska, och bedrägliga politiker som någonsin stigit så högt i USAs historia. De som ogillade Bushs utrikespolitik skulle Hillary begåvat med en liknande men mindre kompetent version, baserad på personligt egenintresse och korruption istället för Bushs ädelsinnade om misräknade insatser. Trots hennes otaliga och uppenbarliga brister räckte statusen som kvinna, efternamnet ”Clinton,” och mediernas stöd för att säkra segern mot motståndaren Bernie Sanders (tja, det och en hel del förbjudet samarbete mellan Clinton-kampanjen och det sympatiska ledarskapet inom Demokratiska partiorganet DNC). Och vem var egentligen Bernie Sanders? En idealistisk, ovetande, förvirrad professor betagen av gammaldags socialism som ändå fann stöd bland den unga vänstern för hans förakt för kapitalismen och en stark kontrast mot Clinton-maskinen.

I år hade alltså Demokraterna de trevliga alternativen ”nytida Nixon” och ”gammaldags kommunist.”

Alldeles för många republikaner

Men det var bland högern som det blev mest intressant. Ett dussintal allvarliga kandidater, varav de flesta mycket kvalificerade med framgångsrika banor som politiker eller företagare... och så den slutlige segraren, Donald Trump – en

högljudd, stötande affärspamp. Till att börja med ska det noteras att det i detta pluralistiska primärval fanns 16 ”vanliga” politiker och en Donald Trump; det vill säga att fast oppositionen mot Trump inom partiet utgjorde majoritet blev den väldigt splittrad. Men för att verkligen förstå fenomenet Trump måste man gräva mycket djupare.

Det Republikanska partiet kan man

*nicholas.j.c.
boyd@contra.nu*

förstå som bestående av tre fraktioner:

1. *Eliterna.* De är främst bosatta i huvudstaden Washington D.C. och USAs andra förmögna storstäder och dess förorter – New York, Boston, Los Angeles med flera. Eliterna styr partiet och är huvudsakligen tjänstemän, fast det finns många likasinnade inom inflytelserika sysselsättningar utanför politiken. Eliterna är i regel kulturellt vänstersinnade; de flesta bryr sig inte om, eller skäms till och med för högers inställning om abort, homöktenskap, religion med mera. Eftersom eliterna är ekonomiskt välbärgade känner de sällan av effekterna deras politik har på mellanklassen och låginkomsttagare; till exempel tolereras olaglig invandring eftersom den passar deras globalistiska medvetenhet och gynnar vänskapliga storföretag. Här tycker man helt enkelt att en stor roll för regeringen är bra så länge Republikanerna får sköta den.

2. *Konservativa ideologer.* De utgör partiets grund. De har starka åsikter om konservatism och tycker att regeringen ska ha en begränsad roll i samhället, oavsett vilket parti som har makten. Deras stöd för det Republikanska partiet utgår ifrån att det ska upprätthålla dessa principer.

Ideologerna brukar pålitligt leverera sina röster till Republikanerna eftersom partiet alltid kommer att ligga till höger om Demokraterna. Men det har växt fram en känsla att de tas för givet av de Republikanska eliterna.

3. *Pragmatiker.* De bor i delstater, områden och stadsdelar som har kommit efter i den moderna ekonomin och samhället. Här är arbetslösheten hög, möjligheterna få och framtidstron förstörd. De saknar starka ideologiska åsikter förutom sin patriotism och cynism gentemot regeringen och etablissemang. Politiken som båda partier har drivit under de senaste årtiondena har svikit dem. Ilskan är stor över den rådande invandringspolitiken som anses beröva amerikaner jobben och ge dem till illegala invandrare, handelspolitiken som gynnar stora koncerner som vill förflytta produktion och jobb till billigare länder, och en kvävande politisk korrekthet som förstör andemeningen bakom yttrandefrihet.

Republikanerna har slösat bort chansen

Under eliternas ”ledarskap” de senaste åren har Republikanerna slösat bort nästan alla tillfällen som regeringsmajoritet att driva en betydelsefull konservativ politik. Åren 2002–2006 under Bush hade Republikanerna fullständig kontroll över alla regeringens grenar. Under sex av Obamas åtta år som president har republikanerna haft majoritet över minst en av kongressens två kammare, och på senare tid båda två; ändå har inget märkbart åstadkommit. Statsskulden är högre än någonsin; den olagliga invandringen fortsätter ohämmad; ingen framgång nådd eller i sikte när det gäller kulturella frågor; och nederlag efter nederlag i kampen om att bevara amerikanska och framför allt kristna traditioner. Emellanåt bara stärker den radikala vänstern sin dominans i skolorna, massmedierna, och allt mer även inom affärsvärlden.

Resten av partiet kunde bara undra var kampanjen tagit vägen och om den Republikanska eliten känner mer samhörighet med Demokraterna än de vågar erkänna under valkampanjerna. Det har blivit alltmer uppenbart att eliterna rider på demokratin när den passar och böjer på reglerna när den står i vägen. Huvudsaken är att de får som de vill, och så blir det. När folket i Kalifornien röstade mot homoäktenskap trädde domstolen in och hittade på nya dolda rättigheter i delstatens författning. När rösterna fattades att anta Obamas sjukvårdsreform rammades lagen ändå igenom under förfalskade omständigheter med hjälp av en annan, otillbörlig procedur. Redan under 80-talet beviljades amnesti till miljontals invandrare olagligt bosatta i USA med löfte om ett fungerande gränsskydd och därmed en slutlig lösning på den massiva migrationen från söder. Gissa vilken del av överenskommelsen som uteblev? (Sedan vågade de faktiskt undra varför ingen ville gå med på en upprepning!) Exemplet är otaliga.

2016 brast alltså dammen och många väljare, framför allt de "pragmatiska" republikanerna med inget att förlora, var mottagliga för en annorlunda kandidat, som kunde slå igenom det vanliga politiska bruset med ett högljutt budskap om reform och löften om hårdhänta tag mot etablissemang i Washington. En ordinarie politiker med Trumps instinkter, skandaler, och temperament skulle aldrig kommit långt; men just det är poängen – han är inte politiker, därför håller han sig inte heller till reglerna som den konventionella visdomen vill tillämpa. Med mängder av egna pengar, en uppfriskande politisk inkorrekthet som gör alla rätta personer rosenrasande, ett fokus på frågorna etablissemang helst vill suddas bort, och sin bullriga personlighet lyckades Trump samla ihop en koalition som struntar i hans påtagliga svagheter och missgärningar. Antydningar om att det är rasism, kvinnohat, xenofobi, eller andra fördomar som motiverar hans anhängare är fullkomligt trams (ett ämne jag strax återkommer till) och framförs av skuldmedvetna som inte kan eller vill bearbeta den obehagliga sanningen om den politiska ledningens stora brister som har fört oss till detta utfall.

Bland konservativa fanns till början inget stöd för Trump. Som grov människa utan minsta aning om konservativa idéer

eller principer ansågs han väldigt olämplig för presidentskapet. Men efter Trumps osannolika seger i primärvalet och med Hillary som enda alternativ utvecklades stor oenighet bland konservativa om hur Trump skulle hanteras. Frågan för dem blev vilken strategi som hade bäst chans att leda till ett lyckat framtida konservativt ledarskap och en lyckad politik. Skulle de hålla i näsan och stödja Trump för att stoppa katastrofen Hillary i hopp om att han visar sig vara någorlunda sansad och kanske till och med gör framgång på de få konservativa frågor han har yttrat sig om? Eller hålla fast i principerna och istället sitta över valet helt? En tung fråga som klöv det konservativa väljarblocket i två, men slutligen räckte stödet ändå för att dra Trump över mållinjen.

Trump var en protestkandidat utan konservativt stöd

Donald Trump var kort sagt en protestkandidat och det är eliterna och etablissemang, genom sina ständiga kompromisser och sitt ändlösa svek, som bär ansvaret för hans framgång. Deras missnöje med denna utveckling har varit självklar och inte heller hemlig. Många av dem agerade öppet för Hillary som åtminstone garanterade dem kontinuitet inom karriären och ett fortsatt fläcklöst rykte i umgängeskretsen. Några enstaka vågade satsa på att Trump innerst inne skulle förbli affärsman och kunna förhandlas med. Innan han vågade uttala sig om politik var han trots allt god vän med denna skock; de välkomnade hans kampanjbidrag och återgäldade med beröm och inbjudningar till fest och bröllop!

Hillary Clinton var den politiker många sedan länge mest fruktat; skadan hon skulle orsakat den amerikanska rättssäkerheten hade varit enorm och sannerligen oåterkallelig. Att sätta Hillary i Vita Huset var att låta vargen vakta hönshuset. Trots att det var svårt för många att svälja Trump och hans saknande sakkunskap och principer uppenbarades flera förmildrande omständigheter. Somliga förvånades att han tydligen aldrig druckit alkohol, något som måste ha krävt ordentlig disciplin i hans värld. Andra imponerades av den väletablerade familjen och barnens uppfostran. Men viktigast är nog att med Trump som president följer en särskild trygghet som skulle saknats helt under Hillary: hela etablissemang, från vänster till höger, journalisterna till Hol-

lywoodkändiserna, kommer att stå på sin vakt och slå till vid hans minsta felsteg. Under Hillary hade de istället köat om att få komma med på hennes julkortslista.

Trump's seger är ordlöst otrolig och vi får hoppas att det Republikanska etablissemanget lärt sig en nyttig läxa av spektaklet. Stödet från väljarna kommer med förväntningar om ett trovärdigt engagemang som leder till påtagliga framgångar för deras idéer – inte tomma löften under valåren och sedan självbelåtet förakt och trotsande däremellan.

De hopplösa "experterna" som lever i sina bubblor skyndar nu att hitta en lindrande förklaring till vad som skett. Utan tvekan kommer den skandalösa stämplingen som Trumps anhängare fått av massmedierna såväl i USA som (från vad jag kan bedöma) utomlands att fortsätta. Den gamla fantasin att rasism och könsdiskriminering är allvarliga problem i USA kryper fram på nytt igen. Till dem tillskriver ungdomarna Trumps seger med ett överflöd av självsäkra utrop på sociala medier. Men USA är med all sannolikhet världens minst rasistiska och mest fördomsfria land. "Absurt!" skulle många svara, kanske med bland annat färsk tankar om poliser som skjuter mot obeväpnade svarta män. Men det är viktigt att förstå att incidenter som pekar på rasism i USA alltid får obefogat genomslag i nyheterna. Det är ingen slump att sådana reportage uppmärksammas entusiastiskt av världens huvudsakligen vänsterstyrda massmedier; de är väl medvetna om dess psykologiska effekt och hur det gynnar individer och politiker som delar och drar stor nytta av denna och andra anti-amerikanska missuppfattningar.

För de som ändå tvivlar finns bevis. Är det inte underligt att i flera av de kontroversiella polisskjutningarna som ska tyda på rasism den inblandade polisen själv var svart? Denna information förstör ju den avsedda skildringen och begravs därför i reportagen, om det överhuvudtaget nämns. Men den största svårigheten för demagogerna som snurrar fram denna propaganda är studierna som visar motsatsen. Brottsstatistiken och en avancerad analys från universitetet Harvard pekar på att polisskjutningar av obeväpnade personer förekommer *mindre* ofta bland

¹<http://www.washingtontimes.com/news/2016/jul/11/no-racial-bias-police-shootings-study-harvard-prof>

svarta än vita¹.

Inte ett dugg förvånande. I dagens Amerikanska samhälle är rasism så föraktat och avskytt att förekomsten av systemisk rasism är fullkomligt otänkbar. En annan studie stärker denna inställning: Genom opinionsundersökningar utförda i 80 länder drog i 2013 den välkända svenska organisationen "World Values Survey" slutsatsen att USA var det minst rasistiska landet (med Kanada och Brasilien som 2:a och 3:a; Sverige kom på 8:e plats)². Även om man ifrågasätter att en opinionsundersökning kan lyckas avslöja rasism så går det inte att neka det överlägsset starka grupptricket mot rasism som enligt studien präglar USAs samhälle och medborgare.

Det finns ingen rasism i USA

Rasism i USA finns inte i meningsfulla mått. Den har ingen betydelsefull påverkan på det Amerikanska arbetslivet; på antagning till utbildningar; på rösträtten; på de andra viktiga livsfrågorna. Tvärtom så gynnas man faktiskt starkt av att vara minoritet i alla dessa sammanhang på grund av kvotering och socialt tvång att undvika ens minsta antydning av rasism. Till den grad rasism fortfarande finns är den idag förvisad till enstaka "trailer park"-idioter som lever patetiska liv och saknar inflytande över varken enskilda minoriteter eller samhället i stort. Givetvis kvarstår många upprörande sociala ojämlikheter mellan landets svarta och vita. Men dessa är kvarlevor av förgångna orättvisor, inte följer av aktuellt förtryck. En av republikanernas huvudpoänger genom tiderna är just att de svarta jämt röstar på demokraterna trots partiets skamliga oförmåga att ta itu med dessa klyftor. Demokraterna dominerar bland svarta väljare genom att sprida rädsla om påhittad republikansk rasism. Man kan undra om partiet verk-

²<http://thefederalistpapers.org/us/quiet-down-folks-america-is-the-least-racist-country-on-earth>

Det amerikanska valsystemet gör det normalt lättare för demokraterna att ta många elektorrorster. I år lyckades Donald Trump vända upp och ner på detta genom att förvandla en del traditionellt demokratiska stater till republikanska (Pennsylvania, Wisconsin) och vann därför valet trots något färre röster bland väljarna.

ligen bryr sig om svarta eller egentligen prioriterar att bevara denna pålitliga och för dem nödvändiga väljargrupp som är helt baserad på hotfullt förtryck som inte finns. Myten om rasism som ett relevant problem i USA är sedan länge föråldrad och måste äntligen bort.

Inom så många frågor missförstår världen USAs politiska läge och dess unika omständigheter. Skulden ligger inte bara på den förvrängda rapporteringen men även på djupt omfattande kulturella och politiska skillnader som jämnt underskattas. Ett särskilt nämnvärt exempel i detta sammanhang är den amerikanska sjukvården.

Framkallar ämnet en bild av ett underkänt system som ger dålig vård och undermåliga utfall? Men, än en gång, är det faktiskt inget fel på sjukvårdskvaliteten i USA. Landet ligger ofta i topp när det gäller överlevnadsstatistik och prognoser för diverse sjukdomar (cancer och så vidare) – före Europeiska och andra utvecklade länder³. Den genomsnittliga svarta amerikanen har faktiskt bättre utsikter än en svensk. Det förklarar kanske

³<https://www.aei.org/publication/us-vs-europe-life-expectancy-and-cancer-survival>

varför medellivslängden i USA är högst i världen när man jämför utan dödsfall på grund av till exempel trafikolyckor och våldsbrott. De är förstås problem i sig, men visst ger denna metod ett riktigare betyg om just ett lands sjukvårdssystem? Den fria marknadens konkurrenskraft levererar ett fantastiskt utbud av tjänster och läkare med minimala väntetider.

Obamacare

Men säkerligen utesluts ut-satta grupper som inte har råd till denna lyxiga privatvård? Nej, inte som det tros. Barn, fattiga och pensionärer får redan subventionerad sjukvård genom de enorma statliga välfärdsprogrammen Medicaid och Medicare. Och det är olagligt att överhuvudtaget neka någon akutvård, oavsett patientens betalningsförmåga.

Nej, den allvarliga bristen i USAs sjukvårdssystem gäller de skyhöga kostnader som bara klättrar i allt högre takt sedan Obamas katastrofala sjukvårdsreform antogs. Systemet i USA framställs som ett rent fritt marknadssystem; i verkligheten är det en hybrid med en himla röra av regleringar och bestämmelser från delstaterna, den federala regeringen, och försäkringsbolagen. Obamas "reform" tillfogade ytterligare sanslösa lagar, fullkomligt i överensstämmelse med vänsterns outröttliga tankesätt att fler regler, mer byråkrati, och regeringens ökade inblandning kan lösa vilket problem som helst. Ronald Reagans gamla citat har aldrig varit mer aktuellt: "The nine most terrifying words in the English language are: I'm from the government and I'm here to help."

Mycket kan göras för att åtgärda kostnaderna och samtidigt bevara den marknadsfilosofi som utgör grunden för det nuvarande systemet. Men vänstern i USA är totalt ointresserad av inkrementella förbättringar. Obamas sjukvårdsreform måste förstås som ett avsiktligt försök att kollapsa det amerikanska sjukvårdssystemet.

Fortsättning på nästa sida

Återvändande till geopolitiken i Skandinavien

- ny bok av Anders Fogh Rasmussen

När jag i december 1990 undertecknade ett förlagsavtal med Bokförlaget Bra Böcker AB i Höganäs om att skriva en rad artiklar i Nationalencyklopedin om geopolitik och geostrategi kunde jag inte ana med vilken kraft geopolitiken skulle komma tillbaka under början av det tjugoförsta århundradet. Jag valde 1990 att definiera den geopolitiska vetenskapen som studiet av staters agerande utifrån geografiska förhållanden. Men det finns många andra definitioner.

Termen geopolitik användes först av den världsberömda svenske statsvetaren

Bertil Häggman

bertil.haggman@contra.nu

Rudolf Kjellén men det har varit främst brittiska och amerikanska klassiska geopolitiker som dominerat under 1900-talet.

Då Sovjetunionen kollapsade 1991 dominerade den optimistiska tron att globalisering skulle leda till evig fred och säkerhet. Så blev inte fallet.

Min bok *Geopolitik – en introduktion* kom ut 2009 och följdes 2011 av den

met, så att vänstern slutligen kunde rida in med sin slutlösning: ett offentligt sjukvårdssystem i europeisk stil. Till början såg det ut som en lysande strategi. Försäkringspremierna har ökat astronomiskt; det obehärskbara regelverket gör att läkare och försäkringsbolag hoppar av; samtidigt förflyttar arbetsgivare heltidsanställda till deltid för att slippa lagens orimliga krav om sjukförsäkringsförmåner. Amerikaner börjar förlora tillgång till sina läkare och sin sjukförsäkring – som de förresten i hög grad varit nöjda med! Fram till "Obamacare" beskrev enligt Gallup-undersökningar 80 procent av amerikanerna sin egen sjukvård som "bra" eller "fantastisk." Låter det som ett skrotfärdigt system? Synd för vänstern att deras planerade slutknuff låg flera år i framtiden; nu är den sannerligen totalt urspårad, samt Obamas övriga arv som Trump tillsammans med den republikanska kongressen nu kan upphäva.

danske författaren och förläggaren Fritz Wolders *Kampen om kloden* (Helikon förlag). Intresset för geopolitik i Finland har också ökat under senare år. Genom närheten till Ryssland kan det sägas att Finland liksom Ukraina har ett geopolitiskt öde: att gränsa till den imperialistiska stormakten Ryssland.

I slutet av september 2016 utkommer en betydelsefull bok med geopolitiska och geostrategiska aspirationer av Anders Fogh Rasmussen, tidigare dansk statsminister och NATOs generalsekreterare. 2014 grundade han konsultfirman Rasmussen Global, som erbjuder geopolitisk och strategisk rådgivning. Det blir både en utgåva på danska och på engelska.

En av huvudpunkterna i boken *Viljen til at lede* är att det behövs en världsallians för demokrati. Denna skulle kunna bli ett forum för globala frågor, koordinering av politik och möjligen gemensamma kampanjer för att stärka liberala demokratiska värden.

Den konkreta agendan kunde vara:

- Studier och åtgärder gällande gemensamma säkerhetsutmaningar, inklusive terrorism.
- Arbete för att göra marknadsekonomier mer attraktiva till stöd för handel, ekonomisk tillväxt och arbetsskapande åtgär-

I vilket fall som helst kan det inte betonas tillräckligt att ett offentligt sjukvårdssystem som liknar det svenska, brittiska, eller andra europeiska versioner på fundamental nivå är oförenligt med USA. Aldrig kommer denna lösning att fungera i ett land med så pass heterogent samhälle och djup (välförtjänad) skepsis mot regeringen.

Att förneka de vanliga europeiska kritikernas uppfattning om USA slutar oftast med anklagelser om en förblindad idealisering av landet. Men det är snarare kritikerna som feldiagnostiserar och därmed missar de verkliga problemen som drabbar landet – och de är inte bara allvarliga, men möjligtvis existentiella. Statsskulden är ohållbar; samhället och kulturen förgiftas av massmediernas vulgära skräpunderhållning. En slingrande politisk korrekthet som Stalin skulle beundrat, belastar skolor, genomsyrar offentligheten, och förstör allt förtroende i

der.

- Direkt demokratistöd med konkreta råd.

- Alliansen skulle också kunna användas för gemensamma åtgärder särskilt vad gäller humanitära interventioner.

Västvärlden står idag inför en rad utmaningar inte minst från diktaturer och autokratiska stater i Europa och Asien. Den fria världen bör samlas kring grundläggande frihetliga värden för upprätthållandet av en frihetsbaserad världsordning.

NATOs dåvarande generalsekreterare dansken Anders Fogh Rasmussen (t v) hälsas välkommen till Tallinn av Estlands utrikesminister i maj 2014. Foto: NATO.

samhällsinstitutionerna. En dryg elit som omfamnar globalism och fri invandring formar lagarna till sin egen fördel. Motsträviga människor och kommuner förväntas släppa sina värderingar och nöja sig med dysfunktionell och förvekligande välfärd, medan arbetsandan, individualismen, och självständigheten försvinner som amerikanska kännetecken. Och detta är bara självmålen! Inte får hoten från IS, Ryssland, och Kina glömmas.

Dessa är utmaningarna Amerika verkligen står inför och anledningen till att det snart heter "President" Trump. Det är minst sagt ovisst om han kan eller vill lösa dem, och han låg långt ner på listan över vem som idealiskt sett kunde tänkas ges detta ansvar. Men uttrycket lyder ju att "man krigar med vad man har, inte vad man önskar sig." Faran Hillary Clinton är besegrad och för Amerika syns nu faktiskt en svag liten strimma av hopp vid horisonten.

Skojarna vet att det finns pengar att hämta i assistansbranschen

”Assistansersättning” var Folkpartiledaren Bengt Westerbergs mest omhuldade reform. Han anser än idag att det är det viktigaste han utträttat politiskt. Assistansersättningen infördes 1994 under Carl Bildts regering. Bengt Westerberg var socialminister.

En utsatt grupp fick ett helt nytt liv
Syftet var att den som hade funktionshinder genom hjälp från personliga assistenter skulle kunna leva som alla andra. Assistansen riktade sig alltså till en ordentligt eftersatt grupp i samhället, en grupp som tidigare ofta hamnat på institutionsboende eller som togs om hand genom att skuffas undan eller i lyckligare fall genom uppoffringar från anhöriga.

När reformen genomfördes räknade man med att den skulle omfatta 7 000 personer och kosta 2,5 miljarder kronor (3,2 miljarder i dagens penningvärde). Idag får cirka 16 000 personer assistansersättning och så har det varit i många år. Kostnaderna har dock exploderat. Förut räckte 14 miljarder kronor (2007) till 16 000 personer. Idag ligger kostnaderna på 30 miljarder kronor, mer än kostnaden för poliser och fängelser tillsammans.

Försöken att begränsa assistansersättningen stöter lätt på populistiskt motstånd. Det handlar om utsatta människor som lämpar sig utmärkt för snyftreportage i media. Under den senaste tiden har vi sett en hel del sådant. Inte minst är det olika föreningar som letar fram lämpliga ”snyftfall” att föra fram. Det är enklast för media att svälja den assistansberättigades berättelse med hull och hår. Man kan som journalist göra det tryggt utan vidare kontroller eftersom Försäkringskassans handläggning är sekretessbelagd och journalisten kan därför räkna med att aldrig få sin beskrivning emotsagd av myndigheten, som trots allt har till uppgift att se till att pengarna hamnar rätt. Och så är inte alltid fallet.

Assistansberättigade lätt utsatta för brottslighet

Myndigheten själv bedömer att tio procent av pengarna, tre miljarder, hamnar fel. I ett uppmärksammat rättsfall har tiotals miljoner hamnat i fickorna på en anordnare som, inte sällan i maskopi med den assistansberättigade, lyfte pengar och betalade ut löner till assistenter som aldrig arbetade. Eftersom den assistansberättigade i själva verket inte var i behov av assistans, eller åtminstone inte i den omfattning som beviljats. I andra fall handlade det om assistansbehövande som inte alls fick någon hjälp, pengarna försvann till anhöriga och dennas medbrottslingar, den assistansberättigade blev utan den hjälp som verkliga behov-

cg.holm
@contra.nu

des och var själv ofta så svag att han eller hon inget förmådde göra för att lägga saken till rätta.

Den assistansberättigade befinner sig ofta i underläge på grund av sitt handikapp. Vederbörande behöver hjälp för att göra sin rätt gällande och den som hamnar i klorna på någon som är skrupelfri ligger illa till. Som i så många andra fall med statliga eller kommunala åtgärder är det den som mest effektivt kan tala för sin sak (själv eller genom ombud) som får stödet, medan de som verkligen behöver det ibland blir helt utan.

En stor bransch

Assistansen sysselsätter 85 000 personer, så det är ingen liten verksamhet. Nu är det i och för sig många som arbetar deltid, men pengarna räcker till ungefär 50000 heltidssysselsatta.

Försäkringskassan har länge varit av uppfattningen att assistansföretagen tjänar för mycket pengar och har med olika metoder försökt skära ned beloppen. Man

har också försökt klämma åt företagen genom att införa krav på godkännanden och kompetens. Det är en byråkratisk procedur som skumraskföretagaren klarar lätt genom att betala en revisor med kunskap om vad som krävs 100.000 kronor. Det lilla assistansföretaget som växt fram ur att någon praktiskt tagit sig an en nära anhörigs behov och med tiden skaffat sig fler uppdragsgivare, har däremot svårt att klara av de 57 detaljerade frågorna formuläret och de administrativa krav som ställs på företaget. När kraven häromåret skärptes var det många som fick se sina tillstånd försvinna och som tvingades lägga ner verksamheten. Den inleddes ofta i större företag med mer byråkratiska muskler.

Den som är bra på att ge assistans är inte alltid bra på att uppfylla Försäkringskassans byråkratiska krav och vice versa.

Trots skärpta krav och tillståndskrav växer kostnaderna raskt. Det handlar inte om fler assistansberättigade utan att de assistansberättigade får fler timmar per person. Försäkringskassan och Socialdepartementet har stängt sig blodiga i sina försök att få ner kostnaderna. Media ställer till det genom att dra fram enskilda fall som kan väcka sympatier, men där varken media eller allmänheten får tillgång till hela bilden. Om någon fått assistansen indragen blir det genast reportage i pressen om en omänsklig behandling av handikappade. Det är dock bara cirka 150 personer om året som får assistansen indragen, det vill säga mindre än 1 procent av de som är berättigade till assistans. Antalet indragningar kan därför på inget sätt anses vara orimligt – men i enstaka fall kan det naturligtvis bli fel.

Ett nytt knep att få ner kostnaderna lanserades i år. Försäkringskassan och regeringen förklarade att assistanskostnaden per timme skulle räknas upp med 1,4 procent per timme, från 284 till 288 kronor, nästa år. Arbetsgivarna protesterade därför när facket begärde löneförhöjningar med 2,2 procent, som var vad den övriga arbetsmarknaden redan kommit överens om. Hur skulle man klara att

öka lönerna med 2,2 procent när intäkterna bara ökade med 1,4? Facket hotade med strejk och till slut gick arbetsgivarna med på att höja lönerna med 2,2 procent. När regeringen lade fram statsbudgeten veckan efter att löneöverenskommelsen träffats visade det sig att assistansersättningen bara höjdes med 3 kronor, eller 1,1 procent. Lönehöjningarna blev alltså dubbelt så höga som den höjda ersättningen. I praktiken var det regeringen som "blåste" assistansföretagen på ytterligare 0,3 procentenheter.

Det behövs påpekas att 284 (eller nästa år 287) kronor per timme inte är någon lön till assistenterna. I summan ingår ersättning för administrativa kostnader, arbetsgivaravgifter, semesterersättning med mera. En lön på 140 kronor per timme ger cirka 25.000 kronor per månad. En skaplig lön för normalt helt kvalificerad arbetskraft. Det krävs ingen som helst utbildning för att bli assistent.

Företagen är naturligtvis intresserade av att minimera lönekostnaden inom givna ramar. Ett sätt är att utnyttja särskilda bidrag för långtidsarbetslösa, nyanlända och så vidare. Ett annat sätt är att på obekvämt nära släktingar som arbetstagare – enligt kollektivavtalet utgår nämligen inget OB-tillägg för en anställd som delar bostad med brukaren.

Assistans som familjeangelägenhet

Assistansen sköts på olika sätt. I huvudsak finns tre modeller. Den assistansberättigade kan anställa sina egna assistenter (det är det bara några procent som gör) och få bidrag till deras lön från Försäkringskassan. Kommunen tillhandahåller assistans och får också betalt från Försäkringskassan. Slutligen kan assistansen genomföras av privata företag eller kooperativ som också får betalt av Försäkringskassan. Om den assistansberättigade själv anställer assistenterna behövs inget tillstånd från Socialstyrelsen. Men det behövs en hel del administration med schemaläggning, betalning av skatt och sociala avgifter med mera. Om assistansen sköts av kommunen eller ett privat företag ligger det i uppgiften att dessa saker ska klaras av. Eftersom många assistansberättigade behövde hjälp med administrationen samtidigt som många företag blev utan tillstånd, när tillståndskraven skärptes häromåret, blev en särskild nisch för en del av assistansföre-

tagen att sköta administrationen utan att bedriva någon egentlig verksamhet. Den assistansberättigade, dennes anhöriga eller det ej längre godkända företag som skött assistansen tidigare fortsatte med det praktiska arbetet, men upphandlade administrativa tjänster från ett godkänt företag. I en sådan upphandling var det i praktiken enda konkurrensmedlet lönen till assistenterna. Ett företag som Contra varit i kontakt med mötte kunder som krävde löner på 180 kronor istället för de drygt 140 som Försäkringskassans pengar räckte till. Det handlade om föräldrar till ett assistansbehövande barn som själva ville arbeta som assistenter. Deras lönekrav (med semesterersättning och sociala kostnader) översteg vad Försäkringskassan stod för. Den ene föräldern arbetade på Posten men planerade att sluta för att vara hemma med sitt barn på heltid. Uppenbarligen fanns det andra företag som var mindre nogräknade på hur verksamheten bedrevs, för det aktuella föräldraparet var inte beredda att ens diskutera vidare när de inte fick 180 kronor i timmen.

Ett snabbt expanderande företag i Köping kom snabbt upp i över 300 anställda assistenter, främst genom att ta sig an mindre konkurrenter som saknade tillstånd och genom att ta sig an administrationen av löneredovisning etcetera för dem som egentligen drev verksamheten i egen regi. Kalkylen var ett luftslott och det blev konkurs.

Nu åtar sig även stora fulltjänstföretag (det största, börsnoterade Humana, har 10 000 anställda, dock inte bara inom assistansbranschen utan också inom närliggande vårdsektorer) att sköta de rent administrativa frågorna. Det är brukaren själv eller de anhöriga som svarar för den praktiska driften.

Det fanns för några år sedan bara ett tiotal företag med mer än 100 anställda assistenter. Idag har det skett en koncentration inom branschen. De små företagen ger sannolikt bättre assistans, men de större företagen kan klara de byråkratiska kraven lättare och dessutom bistå sina kunder med juridisk expertis för att "kämpa" mot Försäkringskassan. Fler assistanstimmar ger större inkomster till assistansföretaget. Det förekommer till och med radioreklam om hur bra de olika företagens jurister är på att utverka fler assistanstimmar! Socialministern har hotat med att förbjuda assistansföretagen att

lämna juridisk hjälp till sina brukare, vilket naturligtvis skulle leda till att en möjlig brukare hamnar i underläge mot myndighetens juridiska expertis, eftersom man inte kan förvänta sig att en vanlig advokat kan ha någon djupare kännedom om de krångliga och mycket speciella regler som gäller assistansersättningen.

När det gäller att hålla sig till reglerna är inte alla företag så nogräknade. Den som inte accepterar att glida på reglerna till eller över gränsen förlorar snart sitt uppdrag. Det är brukaren eller dennes anhöriga som ställer kraven – inte lagen.

En bransch med smådriftsfördelar som stryps av regleringar

Assistans är till sin natur en bransch med smådriftsfördelar. Tjänsten levereras individuellt från en assistent till en brukare. Det är bara genom de strikta byråkratiska kraven på tillstånd och regelefterlevnad som branschen håller på att förvandlas till en storföretagsbransch, trots de alldeles uppenbara smådriftsfördelarna. De administrativa rutinerna kan rationaliseras i ett stort företag och att bara sälja denna del av det totala assistanspaketet kan bli lönsamt om volymerna blir stora. För att bli stort behöver företaget många kunder och många timmar per kund.

Assistansen sker normalt med en assistent närvarande (i vissa undantagsfall med mycket svåra brukare kan det bli aktuellt med två assistenter, men det bortser vi från här). Om brukaren lyckas få assistens dygnet runt blir det 8760 timmar per år, vilket med 287 kronor per timme blir en kostnad på 2.514.000 kronor. När reformen infördes var det genomsnittliga antalet assistanstimmar 66 timmar per vecka, år 2001 hade tiden ökat till 86 timmar och i år är den 128 timmar, nästan dubbelt så mycket som 1994. En vecka omfattar 168 timmar, efter avdrag för 7 timmars sömn per dygn blir det 119 timmar kvar. Den *genomsnittliga* assistanstiden omfattar alltså mer än brukarens vakna tid. Den genomsnittlige brukaren kostar Försäkringskassan 1,8 miljoner kronor, men i svåra fall med flera assistenter kan det handla om 5–10 miljoner för en enda brukare.

Ett enskilt assistansbehov räcker mer än väl till för att försörja en familj

Assistansen räcker som försörjning för

Ett fall av assistansbedrägeri avslöjades när det fanns bilder utlagda på nätet när en "rullstolsbunden" dansade med den så kallade Lisebergskaninen i Göteborg. Här en bild på kaninen utan danspartner. Foto Albin Olsson.

en utvidgad familj, till exempel två föräldrar och en eller ett par andra släktingar eller nära vänner. För den som beviljats assistans dygnet runt behövs ungefär fem heltidsanställda för att klara av arbetstiden inklusive semester.

En familjs hela ekonomi kan vara beroende av att assistansersättningen kommer in regelbundet. Det blir ekonomisk katastrof för familjen om brukaren avlider eller tas in på en institution. Assistans av nära anhöriga är inte heller någon stark merit på ett cv. Det är fullt möjligt att klara av en del av assistansjobbet sovande, så en kombination med ett annat arbete är fullt möjlig. I kollektivavtalet för vårdföretagen krävs elva timmars vila mellan två arbetspass. Men det kravet gäller inte andra arbeten. Det är alltså möjligt för familjemedlem A att ha ett heltidsarbete, komma hem på kvällen och sköta om brukaren något och sedan lägga sig för att sova med fortsatt debitering som assistent. Familjemedlem B sköter assistansen på dagarna och släktingarna C, D och E kallas in för att fylla ut dagens övriga timmar samt helger och semestrar. Ibland är assistansen fiktiv. Men det är svårt för Försäkringskassan eller andra att kontrollera vilket arbete som sker. Arbetet sker typiskt mellan en assistent och en brukare och assistansföretaget kan inte

rimligen ha en kontrollant på plats hela tiden, då skulle ju kostnaden snabbt fördubblas. Den som misstänker fusk har också mycket svårt att få tillträde till arbetslokalen för kontroll, för arbetslokalen är ju brukarens bostad.

Kontrollen av vilka som verkligen behöver assistans sker genom Försäkringskassan. Ett företag som Contra varit i kontakt med berättar om en tilltänkt kund där familjen helt levde på assistansersättning. Det handlade om en son som var sjuk, men framgångsrikt medicinerades. Företaget förvånades över att familjen kunde få assistansersättning för ett barn som utåt inte uppvisade några som helst problem. Mamman, som kom från Afrika, förklarade öppenlydande att när det var dags för kontroll av behovet av assistans så drog hon in medicinen en vecka och så var sonen fullkomligt oregerlig. När Försäkringskassan gjort sin kontroll återinsattes medicineringsen och familjen kunde fortsätta ett lugnt liv utan arbete, helt finansierat av Försäkringskassan. Med en ersättning som trängde ut andra som kunde ha behov av assistans eller annan sjukvård och nekades av resursbrist.

Svårt att bevisa brott

Rättsläget gör det nästan omöjligt att vinna ett mål där det fuskas i samförstånd

mellan brukare och assistenter. Försäkringskassan och åklagarmyndigheten åtalade ett assistansbolag för att det inte lämnat någon assistans. Försäkringskassan kunde bevisa att assistenterna – men inte brukaren – befann sig utomlands. Men det räckte inte, enligt tingsrätten i Örebro hade det behövts att Försäkringskassan övervakat vad som skedde på plats (i lägenheten), det kunde ju ha varit några okända personer som faktiskt utförde assistansen under de åtalade assistenternas utlandsresa. Alla åtalade blev frikända och domen stod sig i hovrätten. Det finns dock liknande fall där det faktiskt blivit fällande dom.

Det största målet som genomförts handlade om ett assistansföretag i Södertälje. 35 personer åtalades och av dem dömdes 34 för grova bedrägerier och grova bidragsbrott. Det handlade om bedrägerier på sammanlagt 29 miljoner kronor och 20 av de åtalade dömdes till fängelse, i som mest sex år. Tretton fick villkorlig dom och samhällstjänst och en fick villkorlig dom och böter. Försvarsadvokaternas räkningar var på sammanlagt 96 miljoner kronor, varav staten står för 95. Flertalet av de dömda hade inte utfört något assistansarbete alls eller med mycket färre timmar än vad som uppgett till Försäkringskassan. En del hade skaffat sig en vit inkomst utan att utföra arbete för att få tillgång till inkomstbestämda sociala förmåner (som föräldrapenning) eller för att visa upp för banken när de ville låna till en lägenhet. De försörjde sig i själva verket mest på svartarbete och överlämnade större delen av den vita inkomsten till arrangörerna av bedrägeriet. En del assistans utfördes av svart arbetskraft med lägre löner än den officiella, betald med pengar som betalats av de som varit officiellt anställda. Andra brukare fick ingen assistans alls.

Fler assistansbedrägerier

I Halmstad dömdes en far och son till vardera tre års fängelse för att de under fem års tid lyckats få ut fyra miljoner kronor i assistansersättning för assistans till den "förlamade" sonen. Saken avslöjades av ett foto på sonen när han dansade med "Lisebergs-kaninen" på nöjesfältet i Göteborg.

Johanna Skinnari på Brottsförebyggande Rådet har arbetat med assistansbedrägerier och intervjuats i nättidningen *Assistanskoll*. Enligt henne är ett typfall

av bedrägeri att assistenterna inte jobbar alls eller mycket mindre än vad som anges på rapporterna till Försäkringskassan. Ibland har det anordnande assistansföretaget lurats av brukaren och dennes medbrottslingar, ibland är assistansföretaget själv inblandade i bedrägeriet. Det kan gälla även stora och till synes välrenommerade företag som tar sig an kunder enligt modellen att brukaren skaffar fram assistenter och låter assistansföretaget sköta administrationen gentemot Försäkringskassan och skattemyndigheten. I ett fall som Contra fått insyn i hade brukaren beviljats onödigt många assistentstimmar. Föräldrarna till brukaren skickade hem assistenterna och tog hand om saken själva. De var själva anställda som assistenter, men det räckte ju bara till två fulltidsveckor. Övriga externt rekryterade assistenter fick jobbet i utbyte mot att de överlämnade halva nettolönen till föräldrarna. Assistansföretaget hade ingen aning om vad som hände innan en av de anställda skvallrade och vägrade att delta i bedrägeriet. När assistansföretaget kontaktade Försäkringskassan för att upplysa om vad som pågick bakom företagets rygg var Försäkringskassan inte behjälplig med att själv några åtgärder. Assistansföretaget rekommenderades att skaffa bevis på vad som skedde och sedan IVO, Inspektionen för vård och omsorg. Men hur skaffar man bevis på något som sker i största samförstånd mellan bedrägare i någons privata lägenhet och när uppgiftslämnaren på grund av underförstått hot om fysiskt våld inte vågar framträda öppet med sina uppgifter?

I Härnösand dömdes en kvinna till fem års fängelse för att ha lurat myndigheterna på 14 miljoner kronor. Hon lyckades övertyga Försäkringskassan om att hon hade rörelsehinder och arrangerade assistansen själv. Assistenterna har sedan berättat att de aldrig gav kvinnan någon assistans utan att de istället skötte om hennes jordbruk. Även hennes bror var inblandad och den lön som brodern fick för att han gett sken av att arbeta som assistent hade han delvis betalat till sin syster. Brodern fick villkorlig dom. I

En "rullstolsbunden" kvinna målar om huset. "Assistenterna" arbetade istället som jordbruksarbetare på hennes gård, betalda av Försäkringskassan med pengar som skulle gått till hjälp åt handikappade. Foto ur polisutredningen.

skrivelser till Försäkringskassan har hon mycket ingående beskrivit att hon, bland annat, behövde hjälp med toalettbesök och att banka slem ur lungorna. Sysslor som aldrig utförts enligt både hennes bror och assistenter som hörts.

Import av assistansbehövande

Det har enligt Johanna Skinnari hänt att bedragare åkt till andra länder för att leta upp assistansbehövande, som får flytta till Sverige och sedan är en lukrativ bas för bedrägeri. I ett fall fick föräldrar ersättning för att ta hand om sitt eget barn, vilket de tyckte var fantastiskt. Föräldrarna kunde ingen svenska och var helt i händerna på assistansföretaget som lurade dem på nästan 200 kronor per timme! På grund av de generösa svenska assistansreglerna, och öppenhet för olika

bedrägerier, är det inte så få som flyttar till Sverige för att komma i åtnjutande av förmånerna. För EU-medborgare är det lätt på grund av den fria rörligheten. Även om det svårare för personer från Afrika och arabvärlden att ta sig till Sverige har många som lyckats sett en utmärkt födkrok i de svenska assistansreglerna.

Tio till trettio procent av assistansen är bedrägeri

Fusk med assistentersättningar är extremt omfattande och mer än var tredje bidragskrona utgörs av fusk, enligt Karl-Arne Ockell vid länskriminalen i Halland. Det blir totalt över 10 miljarder per år eller 4 000 kronor för varje skattebetalare i Sverige. Enligt Försäkringskassans mer försiktiga uppskattningar är det tio procent av assistansersättningen som försvinner i bedrägerier. Det handlar i så fall inte om tio men väl 3 miljarder kronor.

En av de saker som gör det enklare att genomföra bedrägerierna är att anhöriga (föräldrar till exempel) kan få lön för assistenttjänster och att det lätt blir den enda inkomsten. I Danmark, där man har ett liknande system, är det förbjudet för anhöriga att mot offentlig ersättning arbeta med assistans. För att ha bättre kontroll på vad som sker förutsätts föräld-

rarna ha andra arbeten och assistansen genomförs av externa personer. Med kärleksfulla föräldrar kan man naturligtvis tänka sig att vården blir bättre än med utomstående assistenter. Cyniska föräldrar kan istället se sitt handikappade barn som en penningmaskin, eller som Erik Hörstadius skrev i *Affärsvärlden*, som "en gås som värper guldägg". Anhöriga har stora möjligheter att manipulera ansvariga myndigheter.

Johanna Skinnari menar att assistansbedrägerier är både enkla och lönsamma. Den som lärt sig tekniken går gärna vidare och organiserar nya bedrägerier eller ställer upp som rådgivare till nya bedrägare. Därför finns det många återfallsförbrytare.

BOK-NYTT

Farväl till folkhemmet

Farväl till folkhemmet är titeln på en bok av statsvetaren Andreas Johansson Heinö. Det är en titel med ödesmättad innebörd. På kort tid har det homogena Sverige utsatts för något som närmast kan liknas vid en kuppstartad revolution (Palme använde ordet revolution för det mångkulturella samhället, och det är just vad det är). Johansson Heinö säger i sin bok, att Sveriges väg från folkhem till invandrarland liknar inte något annat lands historia. Från att ha varit en av världens mest homogena och enhetliga välfärdsstater har Sverige förvandlats till ett mångkulturellt föregångsland med unika rättigheter för invandrare.

År 1997 gjorde regeringen ett överraskande uttalande, i vilket den gav sitt erkännande av invandringens omfattning och demografiska konsekvenser: "På mycket kort tid, endast några decennier, har invandringen radikalt förändrat befolkningssammansättningen. Sverige har blivit ett land med etnisk och kulturell mångfald".

Som alla vet, så har invandringen sedan dess pågått i accelererad takt. Det bör också särskilt understrykas, att det inte är till Sverige närbesläktade nationaliteter som kommer hit. Det faktiska förhållandet är, att inget annat invandrarland i Europa har en lika stor andel av befolkningen född utanför Europa som Sverige. Härav följer, att inga andra länder tar emot så stora grupper från så många olika och så språkligt och historiskt avlägsna kulturer som Sverige. Statsvetaren Johansson Heinö gör konstaterandet, att i detta avseende påminner Sverige mer om multikulturella storstäder som London och

New York än om andra nationalstater.

På 1940-talet var Sverige fortfarande ett av Europas allra mest etniskt och kulturellt homogena länder. Då var nittionio av hundra svenskar födda i landet.

Visserligen har Sverige en historia av äldre invandring, men den var småskalig och begränsad. Under sjuhundra år hade invandringen till Sverige bestått av en handfull grupper, tyskar, holländare, skottar, judar, romer. Alla satte de sin prägel på enskilda städer och epoker, men Sverige förblev i grund och botten ett etniskt homogent land.

Förändringen började under kriget, då Sverige tog emot tiotusentals flyktingar från Norge, Danmark, Tyskland, Polen och Baltikum. Under de följande decennierna lockade den svenska industrin

hundra tusentals arbetskraftsinvandrare till Sverige.

Socialdemokraterna var det parti som längst motsatte sig mångkulturalismen. Utrikesministern Torsten Nilsson sa 1964: "De får bli svenskar eller åka vidare". Riksdagsmannen Hilding Johansson gav 1967 en sammanfattning av partiets linje i invandrarfrågan: "För att undvika onödiga motsättningar till det samhälle man befinner sig i behöver de som invandrat anpassa sig socialt och kulturellt till svenska förhållanden. Man bör undvika språkliga och kulturella isolat inom det svenska samhället." Ovannämnda välgrundade riktlinjer för en ansvarsfull integrationspolitik har förbytts i hejdlös eftergiftspolitik med skrämmande konsekvenser.

Socialdemokraternas ståndpunkt för invandras försvenskning skulle emellertid snart få ge vika för en mångkulturell invandrarpolitik, som röstades fram av en enig riksdag 1975.

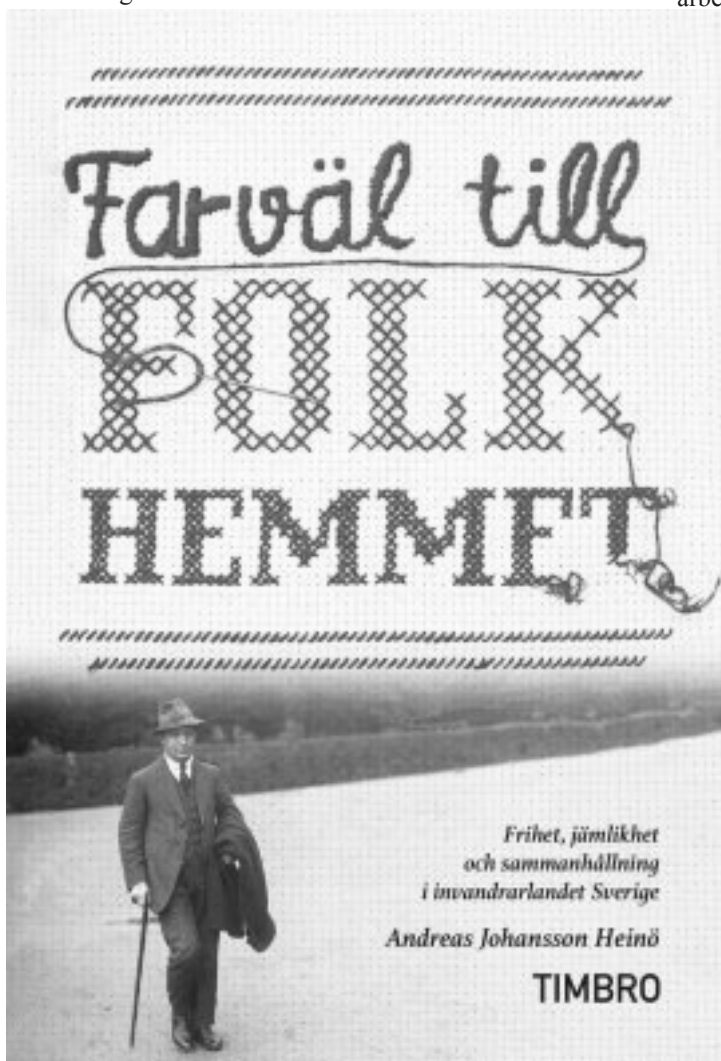
Under 1970-talet upphörde i princip arbetskraftsinvandringen, men däremot ökade anhöriginvandringen. Och flyktinginvandringen.

Flyktingströmmen assyrier/syriener 1975 vållade motsättningar inom det socialdemokratiska partiet. Partiavdelningarna i Södertälje och Botkyrka ville stoppa invandringen. Anna-Greta Leijon, som då var invandrarminister, har kallat assyrierna hennes svåraste ärende. Och Olof Palme lär ha sagt att "du kan dra olycka över oss om för många kommer hit".

Johansson Heinö nämner att med invandringen har det kommit nya former av förtryck till Sverige.

Från bland annat Somalia har den avskyvärda seden med rituellt stympade kvinnokön kommit. När könsstympning först fördes på tal i svensk press fanns det märkligt nog hos några en viss förståelse för detta hedniska ingrepp. Rädde Barnens ordförande, Kerstin Anér, tyckte att "de afrikanska kvinnorna kan känna hotet att vi vill pracka på dem vår västerländska kvinnosyn och sexualsyn".

Ganska snart nåddes emellertid en i det närmaste total uppslutning mot könsstympning, och Sverige stiftade 1980 en lag som förbjöd

alla former av kvinnlig omskärelse eller könsstympning. Men oaktat det förtäljer en rapport från Socialstyrelsen 2015 att 38 000 kvinnor lever könsstympade i Sverige, medan ytterligare 19 000 flickor befinner sig i riskzonen att drabbas.

Det från invandringen kommande förtryck, som särskilt synliggörs i vårt svenska samhälle, är islams kvinnoförtryck. Slöjbärande muslimska kvinnor åskådliggör, även om det förnekas, kvinnans underordnade ställning i denna för västerlandet helt väsensfrämmande religion. För den i vårt land högljudda feminismen borde det vara en angelägenhet att protestera mot islams kvinnoförtryck. Men så är inte fallet. Feminismens agitatorer är mol tysta, liksom etablissemanget i övrigt.

Utmärkande för islam är också dess kristendomsfientlighet, som exempelvis har tagit sig uttryck i svåra förföljelser av kristna i Mellanöstern. Men man får inte tro att islams kristendomsfientlighet inskränker sig till avlägsna delar av vår värld. Kristna, som flyr hit för att finna en fristad här,

BREV TILL CONTRA

Si vis pacem para bellum Vill du leva i fred var beredd på krig

Ryssland rustar och övar militärt långt utöver vad försvaret mot angrepp motiverar. Reinheldt, Bildt och Borg trodde inte det var möjligt. Vad tänker de nu och vad tänker andra erfarna statsråd och diplomater som Blix, Ekéus, Hirdman och andra med betydande erfarenhet? Ett rådslag mellan dessa vore värdefullt och angeläget i den rådande situationen. Strategiska dispositioner med oklar agenda kan äventyra maktbalansen och påverka

upptäcker till sin bestörtning att islams förtryck har hunnit före dem. Nyligen publicerade *Open Door* en omfattande rapport om hur kristna flyktingar på asylboenden har utsatts för hot, våld och övergrepp för sin kristna tro. Rapporten berör både Tyskland och Sverige (*Världen idag*, 2016-10-21). En flykting från Iran möttes på ett asylboende i Tyskland av ett anslag med texten: "Ti-

dess bedömning på olika håll.

Freden i Europa mellan forna fiendeländer utmärks av förtroende och samverkan till exempel inom EU och andra internationella organ. Det är en rimlig önskan att ett sådant förtroende även kunde finnas mellan forna allierade. Utan att nu försöka utkräva ansvar för den uppkomna situationen vore det lämpligt att undersöka vilka åtgärder som skulle kunna förnya det förtroende som spirade för inte så länge

den har kommit då kristna skalshuggas". För attackerade kristna är det svårt att få hjälp. Utredningar läggs ner. Kristna tvingas att flytta till andra boenden. Rapporten visar, att islamisk extremism är på framarsch. En stor majoritet av den muslimska befolkningen i flera länder vill införa sharialagar. Islam visar som synes sitt rätta ansikte på många sätt.

Det svenska folkhemmet har

sedan.

Rubrikens motto – en fred under Damokles egid – borde inte behövas mellan Europas länder. Den tanken borde kunna utvecklas och kanske rent av förverkligas om alla parter så skulle önska. En sådan framsynt diplomatisk process med full respekt mellan parterna är naturligtvis i alla avseenden mycket bättre än en gammalmodig herostratisk ödeläggelse. Kanske är det nu som ett lämpligt tillfälle finns. Carpe diem!

Svante Hjerstrand

gått ur tiden.

Kristendomen är satt på undantag i vårt land. Däremot tillmötesgår och omhuldas islam på alla sätt av det politiskt korrekta Sverige. Är det möjligen så, att islams fortsatta utbredning i Sverige och i övriga Europa förebådar Västerlandets undergång?

David Stavenheim

CONTRA

6 1991...

Omslaget på Contra visade vägarbetare som bytte skylten "Leninograd" till "Sankt Petersburg". En symboliskt viktig åtgärd som genomfördes kort innan Sovjetunionens formella upplösning!

Contra nummer 6 1991 var nummer 100 från starten, vilket uppmärksammades med en specialinlägg om hur Contra producerades. Nu, tjugofem år senare, har vi producerat ytterligare 25x6=150 tidningar, vilket gör att detta nummer av Contra är nummer 250 från starten!

Innehållet i övrigt i Contra för tjugofem år sedan var en intervju med karelaren Ivan Savin. Också karelarna ville ha självständighet, sedan de olika sovjetrepublikerna

blivit självständiga. Karelen hade en speciell bakgrund i så måtto att den en gång varit den sextonde sovjetrepubliken, men 1956 införlivades Karelen med Ryssland. Så är det dessvärre ännu denna dag. Christer Roos hade besökt staden Vladimir i Ryssland, ett Ryssland som genomgick en snabb omvandling i demokratisk och kapitalistisk riktning. Men som fortfarande i mycket var ett primitivt u-land. Det amerikanska alkoholförbudet var ett regleringsmässigt fiasko som öppnade upp för den organiserade brottsligheten. Trots alkoholförbud ökade alkoholkonsumtionen och de illegala krogarna och barerna var fler än de som funnits legalt innan förbudet. Förbudet

upphävdes efter 13 år, 1933. Men då hade maffian etablerat sig och har än idag starkt grepp om många delar av USA. Eftersom USA består av femtio delstater med olika regler var det möjligt att konstatera att alkoholproblemen var störst i de delstater som hade hårdast restriktioner.

Tommy Hansson skrev en artikel om Sydafrikas återinträde på den internationella idrottsarenan efter mer än tjugo års uteslutning från det internationella idrottsutbytet. Sverige hade dock, när artikeln skrevs, inte upphävt bojkotten mot Sydafrika. Det var bara resten av världen som gjorde det efter överenskommelsen om apartheids avskaffande.

...för tjugofem år sedan